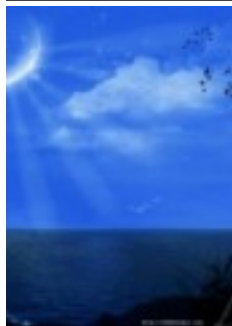

Đã Là Chuyện Của Hôm Qua

Contents

Đã Là Chuyện Của Hôm Qua	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	7
3. Chương 05-06	15
4. Chương 07-08	23
5. Chương 09-10	29
6. Chương 11-12	36
7. Chương 13-14	40
8. Chương 15-16	46
9. Chương 17-18 (end)	53

Đã Là Chuyện Của Hôm Qua

Giới thiệu

Ngày hôm qua, có thật là đã qua rồi không nhỉ? Diệp Vũ cũng rất muốn an ủi mình như thế. Tiếc là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-la-chuyen-cua-hom-qua>

1. Chương 01-02

Cuối cùng thì hôm nay cũng là ngày cưới của Diệp Vũ.

Nếu là một ngày của 6 năm về trước, có lẽ hắn sẽ rất hạnh phúc. Bên cạnh hắn là cô gái hắn đã yêu bằng tình yêu ngày thanh xuân thơ mộng. 24 tuổi, với những lý tưởng, hoài bão, mộng mị của mối tình mà bản thân hắn luôn nghĩ nó là chân thành, thuần khiết.

6 năm ôm một vết thương, cũng là 6 năm không còn yêu ai được nữa dù đôi lúc hắn cũng muốn nghe theo những lời khuyên bảo, lập gia đình, làm tròn bổn phận của người con, sinh con nối dõi tông đường.

Hôm nay Diệp Vũ cưới vợ, đối tượng là người hắn yêu thương tha thiết. Không có hạnh phúc, chỉ là sự chờ đợi trong mẫn nguyện. Trả thù!

Cô dâu đặt tay vào tay hắn.

Hơi bối rối bởi chiếc váy cưới khá dài. Cậu bé nhóc bên cạnh thì còn quá bé để giúp mẹ cầm được cái đuôi áo rườm rà.

-Mẹ ơi! Áo dài...

-Niệm Bằng ngoan...Con không cần cầm váy cho mẹ đâu..Con ra kia chơi đi!

-Nhưng váy dài...

-Chú cầm cho...Con đi chơi đi!

Diệp Vũ vỗ nhẹ vào má đứa bé.

Hắn biết người ta có không ít người nhìn vào cái đám cưới này cho rằng Diệp Vũ ngốc khi cưới một cô vợ đã có con 5 tuổi. Đôi khi hắn cũng tự cười mình, đã từng muốn nghe lời khuyên bảo, xem mọi chuyện là quá khứ để quên đi! Song...càng quên càng thấy nhớ...

-Vũ...

Tiếng gọi đó!

Vóc dáng cao gầy, đôi kính cận và nụ cười lặng lẽ. Hắn ngỡ ngàng một chút rồi nói như reo:

-Đồng...Mày về thật à?

-Ừ.

Chìa tay cho cô dâu, Hà Phương Đồng nhẹ giọng:

-Chào Tiểu Khiết...Đã lâu không gặp em rồi!

Đêm trước buổi tân hôn. Mọi người đã về hết. Chỉ còn lại trong căn biệt thự nhỏ, dưới chiếc ghế đá, hai người đàn ông ngồi rít từng hơi thuốc:

-6 năm nay tao không gọi được cho mày...

-Ừ...Tao làm việc ở New York, cũng đổi địa chỉ email rồi.

-Hôm nay đến dự lễ cưới cũng là bất ngờ lớn với tao. Tao chỉ còn cách đó để nhắn tin đến mày thôi. Thông cảm vì không có thiệp nhé!

-Chỉ là một lời mời thôi mà...Nhưng mày lên Facebook nhắn cho tao là sáng kiến không tồi. Mấy năm nay tao khá thích trò Happy Farm trong đó.

-Ừ...

Lại thêm một hơi thuốc.

Phương Đồng nhìn đồng hồ:

-Hơn 11 giờ rồi. Vào với Tiểu Khiết đi...Dù gì cũng là đêm tân hôn mà...

-Theo mày nghĩ...tao có sai lầm không?

-Sai lầm gì?

-Chuyện tao và Tiểu Khiết....Mày hiểu mà...

-Tao không biết vì sao Tiêu Khiết phản bội mày...Nhưng ngần ấy năm cô ấy sống và nuôi con một mình, tao rất khâm phục sự hy sinh đó. Một người mẹ tốt không thể là một người quá xấu xa...Dù thế nào, trẻ thơ là vô tội nhất.

Trẻ thơ vô tội...Gương mặt bé Niệm Bằng hiện ra, nụ cười răng sún, ánh mắt tròn to, long lanh.

-Tao có thể là ông chồng tồi nhưng không phải là lão bố dượng độc ác đâu.Yên tâm!

-Thế thì hạnh phúc nhé! Tao về...

Có những chuyện không thể nói quên là có thể quên.

Men rượu không làm Diệp Vũ say, nhưng một nỗi đau khác lại làm hấn bản thân không muốn đi tiếp nữa.

Vẫn phải đối diện.

Đêm sẽ rất dài...

Tiêu Khiết thật sự không hiểu đã hận cô như vậy, tại sao Diệp Vũ lại phải dùng mọi cách để cưới cô? Còn cô...dù đã biết đâm đầu vào là chuốc lấy bao nhiêu nhục nhã, bẽ bàng cho riêng mình, sao cô vẫn chấp nhận lấy anh?

Không phải chỉ vì số tiền anh bỏ ra để trả tiền phẫu thuật cho Niệm Bằng quá lớn mà Tiêu Khiết thì quá nghèo. Dù là một cô kế toán sống kham khổ bên con trai, song nếu đã bán mình, bán cho anh để chịu bao điều sỉ nhục chẳng thà cô bán cho những gã đàn ông đang đeo đuổi, chẳng phải vẫn được tiền mà còn được nâng niu trân trọng hơn sao?

Bây giờ...Đau...Đau lắm!

Tiêu Khiết cắn chặt răng chịu đựng sự vui đập của chồng. Anh không hề biết đến nỗi đau đớn của cô, vẫn điên cuồng chà đạp. Thân thể này, hình vóc đó, từng là một thứ trân bảo được anh nhẹ tay ôm ấp, lo lắng sự mạnh bạo của mình có thể làm cô phải đớn đau...

-Tại sao...Tại sao lại không khóc chứ?

Diệp Vũ xoay Tiêu Khiết đối diện với mình. Thực sự phát điên khi nhận ra rằng, hận lắm song lúc kề cận, cái mùi hương nhẹ nhẹ từ làn tóc rối, cảm giác chạm vào da thịt mịn màng vẫn làm cho lòng người điên cuồng. Để rồi trong phút giây say đắm nhất, nhìn gương mặt thanh tú hấn lên vẻ chịu đựng của cô, lòng hấn lại đau...Liệu với người đàn ông ấy, cô đã trầm luân thế nào? Khuôn mặt này có hiện lên nụ cười mãn nguyện như 6 năm trước, lần đầu tiên Tiêu Khiết thuộc về Diệp Vũ, trọn vẹn thể xác lẫn tâm hồn.

Lại một cơn đau...

Thời gian dài đến thế không có khát vọng, cũng không có gần gũi đàn ông khiến Tiêu Khiết oằn người, cố giảm bớt sự thống khổ khi hấn hung hăng xâm nhập. Dừng lại một chút bởi gương mặt đang cau lại kia, lòng Diệp Vũ dâng lên một nỗi nghi ngờ:

-Em...em đau lắm à?

-Xin anh....xin anh chậm cho một chút. Em...

Có con trai nhỏ, không phải chỉ là một lần thôi chứ? Một lần...

Hấn giật mình...

Một lần!

Không phải là không có khả năng.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt tái đi vì đau, Diệp Vũ khẽ khàng hôn lên bờ vai trần trắng mịn. Tay của hấn dò xuống ngực...Phản ứng tức thời, Tiêu Khiết né sang bên, má đỏ hồng như người say rượu.

Vốn không cần phải che giấu hấn. Cũng không cần gạt hấn, bởi khi cưới, không phải hấn đã bao lần tàn nhẫn nhục mạ cô...Tiêu Khiết cũng biết, hấn cưới cô chỉ tìm cơ hội hành hạ, mong có thể làm mình vơi đi nỗi đau kéo dài 6 năm nay...

Giờ đây mọi chuyện dường như có một khúc mắc nào đó...

Hắn chợt dịu dàng hơn.

Ôm ấp, vỗ về, trút xuống vóc dáng mảnh mai những nụ hôn nhẹ nhàng, dẫn dắt...

Tiêu Khiết hoàn toàn thụ động trong vòng tay hắn.

Một là tên đó quá vụng về, hai là...hai là một lần nữa có lẽ cô gạt hắn...Thực sự có gã đàn ông nào từng cùng Tiêu Khiết ái ân, ngoài đêm hạnh phúc triền miên cô dâng hiến cho hắn trong cơn say 6 năm về trước?

Diệp Vũ không phải là một kẻ khờ...

Đến khi Tiêu Khiết thức dậy, trời đã sáng rõ. Cảm giác mệt mỏi, thân thể đau nhức khiến cô không muốn bước khỏi giường.

Nhưng mà...

Nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ sáng. Tới giờ Niệm Bằng đi học, rồi Diệp Vũ cũng phải đi làm.

Cô bật dậy ngay...

Không còn thời gian xấu hổ vì những dấu đỏ hằn trên cổ, Tiêu Khiết vội vàng làm vệ sinh cá nhân...

Phía dưới có tiếng người...

Diệp Vũ vừa bỗng Niệm Bằng khỏi nhà vệ sinh.

-Mẹ...

Cái vóc dáng nhỏ nhắn chạy đến ôm chân mẹ. Cúi xuống, hôn lên má con, Tiêu Khiết dịu dàng:

-Niệm Bằng dậy rồi à? Ngoan quá!

-Chú...chú kêu con dậy. Chú còn tắm cho con nữa.

Nhìn kỹ lại, mái tóc của Niệm Bằng vẫn còn ướt. Người Diệp Vũ cũng ướt nước...Nhưng gương mặt anh không còn cau có mà có vẻ rất vui.

-Làm phiền anh quá...Cám ơn anh...

-Em làm thức ăn sáng đi. Một lát tôi đưa Niệm Bằng đi học cho.

-Nhưng mà...

-Đi với chú nhé Niệm Bằng. Chú cho con đi xe đẹp, chạy êm lắm...

-Chú ơi chú!

Niệm Bằng giật giật tay áo Diệp Vũ khi phát hiện ra con đường này rất lạ:

-Không phải đi đường này chú ơi! Chú đi sai rồi...Trường của con không có ở đây...

-Ngoan- Diệp Vũ bẹo má nó- Hôm nay chú dẫn Niệm Bằng đi đến một nơi vui lắm...

-Không được đâu...Phải đi học...Mẹ và cô Tăng sẽ phạt...Đau lắm!

-Mẹ và cô Tăng không biết đâu. Chỉ cần Niệm Bằng không nói, chú cũng không nói thì không ai biết đâu.

-Nói dối ạ? Mẹ không cho...

-Không phải là nói dối- Hắn nhếch môi cười, cảm thấy thật mỉa mai- Chỉ là không nói thôi. Hơn nữa chỉ đi có một chút, sau đó đi học trễ. Chú sẽ xin phép cô Tăng cho.

-Dạ...

Niệm Bằng miễn cưỡng bằng lòng. Chú rất đáng sợ, mẹ còn sợ chú...Nếu cãi lời, có thể chú sẽ đánh cả mẹ và Niệm Bằng. Mẹ đánh thì rất đau, chú to lớn vậy, có lẽ đánh còn đau hơn.

Diệp Vũ đẩy cửa bước vào.

-Cơn gió nào thổi anh tới đây vậy? Còn đây là...

-Đây là con trai của Tiêu Khiết...

-Con của chị Tiêu Khiết? Vậy là...

-Anh muốn em giúp anh thực hiện lấy mẫu xét nghiệm, xem anh...anh có phải là cha của nó không?

Một lần không phải là không được.

Sáng sớm, không nhận được Diệp Vũ đã sang phòng của Niệm Bằng. Thằng bé có lẽ không quen xa mẹ...Hình như cũng đã khóc.

Trong giấc ngủ, nó ngây thơ như một thiên thần.

Chỉ có đôi mày rậm hơi nhíu lại...Giống...Diệp Vũ nhớ lại mẹ cũng từng nói, hắn khi ngủ rất xấu, mày cứ nhíu lại, trông rất khó coi.

Mày rậm.

Chiếc mũi cao này là của Tiêu Khiết...Chỉ có đôi mắt...Đôi mắt nâu...Sao giờ hắn mới để ý, đôi mắt màu nâu nhạt, thực sự giống hắn vô cùng.

Đậu Kiều từng sờ không kém:

-Quả thật...nó có nhiều nét rất giống anh...Được rồi...Em cũng không tin, con người như chị Tiêu Khiết lại phản bội anh và nhanh chóng có con cùng người khác.

Cô nhanh chóng ôm lấy Niệm Bằng:

-Niệm Bằng ngoan...Cô Kiều Kiều cắt móng tay và tết gọn tóc lại cho con nha...Sau đó sẽ cho con về với chú...

-Dạ...

Trẻ con hồn nhiên. Thoáng chốc Niệm Bằng đã quên mất cô giáo, quên mất lớp học, chỉ chú tâm vào ly kem.

-Ngon không?

-Dạ ngon...

-Niệm Bằng này...Chú hỏi nhé?

-Dạ?

-Con...từ nhỏ đến lớn...Con có bao giờ trông thấy ba chưa?

-Dạ...chưa!

-Sao vậy? Mẹ không nói cho con biết ba con làm gì à?

-Dạ...Mẹ chỉ nói...ba đi làm rất xa. Khi con lớn, ba sẽ về...

Ba sẽ về...

Tay Diệp Vũ run run...

Gạt hắn sao?

Nếu đây là con hắn...Là giọt máu kết tinh từ đêm hạnh phúc năm nào thì chuyện của năm xưa thật sự là gì? Cô có phản bội hắn, vì tiền mà buông rơi tình yêu của hai người?

Khi Diệp Vũ về nhà, nhà cửa đã gọn gàng và ngăn nắp.

Nhớ lại ý định trước đây của mình khi cho người giúp việc nghỉ ngơi, nhằm mục đích cưới vợ về để cô phải hầu hạ, Diệp Vũ nhún vai tự giấu mình. Hóa ra, khi đầu óc mờ mịt vì ghen tuông, con người đôi lúc thật nhỏ nhen.

- Anh về rồi à?

Diệp Vũ nhìn bóng người phụ nữ đang luôn tay trong bếp...Giống như một gia đình...Nếu Niệm Bằng là con của hắn thì hạnh phúc sẽ càng trọn vẹn. Hắn sẽ không còn thù hận nữa. Chuyện xưa cũng không cần tìm hiểu. Như Phương Đông từng nói, đều đã là chuyện của hôm qua...

-Ừ...Trưa nay em nấu món gì vậy?

-Em nấu cháo cá...Lúc sáng đi chợ thấy cá rất tươi nên em mua về. Em chữa một con to để làm bữa tối...

-Tối nay cả nhà chúng ta sẽ đi ăn nhà hàng vậy. Niệm Bằng rất thích ăn kem. Anh sẽ gọi món kem Italia cho con...

Thái độ dịu dàng, không còn gay gắt của chồng khiến cho Tiêu Khiết không khỏi ngạc nhiên. Cô vốn đã chuẩn bị tinh thần đón nhận sự hành hạ của anh, dù thế nào cũng xem như là bù đắp cho Diệp Vũ vì đã làm anh đau lòng suốt gần ấy năm trời.

- Chắc Niệm Bằng sẽ thích lắm...

-Ừ!

2 tiếng sau, Diệp Vũ và Hà Phương Đông cùng đối diện nhau trong một quán ăn nhỏ...

-Cà phê vẫn thơm như xưa.

-Ừ.

-6 năm rồi còn gì...

-Hẹn tao ra đây không phải để thưởng thức cà phê thôi đấy chứ...

-Mày là người cuối cùng trong đám bạn bè chúng ta gặp lại Tiêu Khiết. Mày thấy cô ấy lúc đó thế nào?

-6 năm trước à?

Tiêu Khiết có vẻ tiều tụy...Khi gặp Phương Đông,cô đang làm người phục vụ trong một cửa hàng...Gặp anh, cô quay đi rất nhanh, sau đó thoáng chốc đã đi như chạy...

-Tao muốn làm cho rõ một chuyện?

-Chuyện gì?

-Chuyện cô ấy phản bội tao...Chuyện Niệm Bằng...Nó...nó có phải là con tao không?

-Sao lúc đó mày không làm cho rõ? Nói đi là đi...

-.....

Im lặng...Im lặng vì không biết nói gì:

-6 năm trước, chuyện xảy ra thì không hề làm cho rõ. Bây giờ lật lại, để làm gì...?

-Tao không muốn trong lòng vướng một cái gai..

-Mày cưới Tiêu Khiết, không phải vì mày muốn trả thù. Mày sợ không nhanh chân, cô ấy một lần nữa sẽ đến với gã đàn ông khác.

-.....

-Nếu Niệm Bằng không phải là con ruột của mày thì sao? Mày sẽ làm như những gì mày dự định trước đây, hành hạ Tiêu Khiết cho đến khi hết hận sao?

-Ừ....Có lẽ...

-Hận một người là hận cả đời...Chuyện cũng đã qua rồi, tại sao còn phải truy cứu làm gì...Yêu và cưới người mình yêu...Hành hạ người ta, bộ sẽ làm mình dễ chịu hơn sao?

-Không dễ chịu...Tao thừa nhận tao ích kỷ. Mỗi lần nhớ tới cảnh cô ta và người đàn ông khác, lại còn có con, tao chỉ muốn giết cô ta cho hả giận.

-Đúng là lạ...Tình yêu...

Phương Đông nhấp một ngụm trà. Với Diệp Vũ, anh không bao giờ muốn tranh luận. Đơn giản là do quan niệm hai bên trái ngược. Đối với Hà Phương Đông, chỉ cần hôm nay tốt, không cần quan tâm ngày hôm qua xấu thế nào.

-Tùy mày thôi...Tao giúp mày thăm dò những việc Tiêu Khiết đã làm trong 6 năm qua...Mong là mày nhớ được lời tao. Trẻ con là vô tội. Dù thế nào cũng không nên đụng tới đứa nhỏ. Nó vô tội...Chỉ có người lớn là đáng tội thôi....

2. Chương 03-04

Kính gửi Phụ huynh em Tiêu Niệm Bằng...

Cầm phong thư nhà trường gửi trên tay, trong lòng Diệp Vũ có chút khó chịu. Trong lúc đứa trẻ vẫn cười tươi, liếm cây kem hân đưa cho:

-Chú ơi...Mình về nhà ha chú!

-Ừ...

-Hôm nay con được nhận phiếu khen. Bài vẽ gia đình của con được cô giáo tuyên dương đấy

-Giỏi quá...Vậy Niệm Bằng muốn chú thưởng gì cho con nè?

-Dạ..không cần...Mẹ nói điểm cao không cần thưởng. Chỉ cần con vui là tốt rồi.

Diệp Vũ bật cười, bỗng nhiên cúi xuống bế bổng lấy Niệm Bằng trên tay.

Chuyện ngày hôm qua cứ để thuộc về ngày hôm qua.

Trẻ con không có tội...Chỉ là người lớn tội lỗi thôi...

2 tuần chung sống trong một mái nhà, tiếng Niệm Bằng bi bô trò chuyện bên mẹ vốn đã trở nên cái gì đó thân quen lắm. Tuy thẳng bé có phần sợ hãi...Nhưng bây giờ nó cũng đã chịu tíu tít trò chuyện với Diệp Vũ rồi.

Nếu Niệm Bằng không phải con ruột...Diệp Vũ sẽ làm gì?

Hắn vốn là người ích kỷ, cố chấp đến cực đoan. Những gì Diệp Vũ làm nhất định phải hoàn thành tốt hơn người khác. 6 năm nay luôn buộc mình trong cái khuôn đó, đến nỗi bảo buông bỏ xuống, thực sự không quen.

Hắn yêu thương đứa bé này vì nghĩ nó là con hắn, hay...hay là vì không thể né tránh khỏi mong ước mình có một mái gia đình, bên cạnh người con gái vốn đã từng yêu đến không còn nhớ tới thân phận, chấp nhận bỏ tất cả vì cô?

Hắn không biết...Thực lòng không biết....

-Chú ơi...Mình lại đến chỗ cô Kiều Kiều sao?

-Sao Niệm Bằng biết?

-Con đường này từng đi rồi...Niệm Bằng cười tươi- Chạy qua cái biển quảng cáo kia là chỗ lần trước con ăn kem với chú.

-Ừ...Con thích cô Kiều Kiều không?

-Dạ..thích. Nhưng không thích bằng cô Đan Đan ở nhà cũ, chú Tư Đồ...Con nhớ cả ông bà ngoại nữa.

-Ừ...Chủ nhật này chú chở mẹ và con về thăm ông bà ngoại nhé. Chịu không?

-Dạ chịu...

Nó bắt ngờ hôn Diệp Vũ.

Nụ hôn khiến lòng hần vừa ấm áp, vừa lại rất đau.

-Anh...

-Ừ...

-Con chào cô Kiều Kiều...

-Niệm Bằng ngoan quá- Kiều Kiều quay sang cô y tá- Để cô này dẫn con đi mua kẹo nhé, kẹo vitamin C tốt cho sức khỏe lắm.

-Dạ...

Mắt Diệp Vũ nhìn xấp giấy xét nghiệm trên tay Kiều Kiều, giọng lạc hần đi:

-Có...có rồi à?

-Có từ mấy ngày trước...Em định gọi cho anh đến lấy...Nhưng mà thôi..Cứ để khi nào anh đến thì sẽ đến thôi.

Diệp Vũ cầm lấy xấp giấy.

Tay hần run run...

Lần đầu tiên trong đời hần sợ...

Sợ sự thật....Sợ trái tim này tan nát một lần nữa...

Bên B và bên A độ tương thích là 99,9%. Là cha- con ruột.

Trời đất như rạn vỡ...

Niềm vui sướng....Sau đó là rối ren cùng tận...

Chuyện ngày xưa...

-Chú ơi! Kẹo...

Con hần gọi hần là chú, lại mang họ mẹ, bao năm bị người ta chê cười....

-Anh định làm sao nữa? Chị Tiêu Khiết có lẽ đã chịu uất ức nhiều rồi...Còn bé Niệm Bằng...

-Cảm ơn em! Niệm Bằng...Thưa cô rồi về đi con...Hôm nay mẹ nói mẹ có làm nhiều đồ ăn ngon lắm...Chờ...chờ cha con mình về ăn...

-Dạ...Thưa cô Kiều Kiều, Niệm Bằng về...

-Mình lại đi đâu nữa hả chú?...Sao không về nhà?

-Không...Mấy hôm trước mẹ có nói Niệm Bằng sắp vào Tiểu học mà. Đi mua cho con cặp và sách vở mới nữa.

-Nhưng còn tới 3 tháng nữa...

-Mua trước đi con...

Hắn bỗng nhiên muốn bù đắp tất cả cho con trai mình. Bù đắp yêu thương, bù đắp những gì có thể làm. Có được không?

-Chú ơi! Mình về đi chú....Mẹ lo...5 giờ rồi...

-Con không mua gì sao?

-Dạ..thôi! Mình về đi chú...Niệm Bằng không có về trễ bao giờ hết...Niệm Bằng muốn về với mẹ thôi!

-Ừ...Mình về!

Điện thoại reo:

Tiếng của Hà Phương Đông:

-Tao có kết quả điều tra rồi...Tối gặp tao nhé, 7 giờ tối nay tao lên máy bay...

Nhìn đôi mắt ngược lên chờ đợi của Niệm Bằng, Diệp Vũ trả lời ngay:

-Xin lỗi mày...Nếu mày bận thì cứ đi trước đi. Cái đó gửi sau cho tao cũng được. Tao phải đưa Niệm Bằng về, hơn nữa...

-.....

-Tiêu Khiết đang chờ cha con tao.

Cha con?

Hà Phương Đông mỉm cười khi điện thoại bên kia vừa cắt.

Xấp hồ sơ trên tay không cần thiết nữa sao?

Chuyện hôm qua cứ để thuộc về hôm qua vậy. Quan trọng nhất là Diệp Vũ đã biết, hiện tại nó cần gì và phải làm gì...

Phương Đông đẩy cao cặp kính.

Về thôi...Về nơi mà mình vốn phải trở về. Hạnh phúc mong manh lắm, mong là không chỉ tồn tại trong có vài ngày....

Đồng hồ đã qua con số 5 mà Diệp Vũ vẫn chưa đưa Niệm Bằng về. Dù biết không nên làm phiền anh, song Tiêu Khiết vẫn quyết định gọi điện:

-Alo...Anh Diệp Vũ phải không? Anh đã đón Niệm Bằng chưa? Sao giờ chưa về? Em...

-Anh đưa Niệm Bằng về ngay. Em nấu cơm chưa?

-Dạ rồi...

-Anh và con về ngay...

Cô nghe tiếng Niệm Bằng cười khanh khách qua điện thoại...

Anh và con?

Cô cũng từng tự hỏi, mình có nên nói cho anh biết, Niệm Bằng là con ruột của anh không?

Nhưng nói thật để làm gì cơ chứ? Để xin của anh chút trách nhiệm và lòng thương hại. Để anh không hận cô nữa. Để anh thấy rằng mình đã sai trong suốt 6 năm khi cho rằng cô là người phản bội hay sao?

Thật ra, chuyện 6 năm trước, anh và cô ai mới là người có lỗi?

Không cần truy cứu nữa..Dù sao đã là quá khứ. Tiêu Khiết nợ Diệp Vũ. Giao kèo 1 năm là để trả nợ cho anh.

Chuông cửa reo.

Diệp Vũ về...

Tiêu Khiết tự cười mình, bao giờ đã giống như một người vợ chờ đợi chồng mỗi buổi chiều...

Cửa mở...

Cô ngỡ ngàng:

-Ba mẹ...Niệm Tâm!

Tiêu Khiết thực sự đã gầy đi rất nhiều.

Tiêu lão đau lòng khi cô con gái thân yêu một mình phải chống đỡ nơi chốn phồn hoa đô hội này. Thêm đứa cháu đáng yêu nhưng nhiều bệnh...Bây giờ nó ở trong ngôi biệt thự cao cấp này, bên cạnh người đàn ông đó, có nghĩa là lại một lần nữa tự chui đầu vào rọ, vướng thêm không ít khổ đau.

-Ba mẹ đã bán hết nhà cửa ở quê. Chỉ được có 15 vạn. Con mang trả cho cậu ấy đi rồi theo ba mẹ về. Chúng ta có rau ăn rau, có cháo ăn cháo nhưng cả nhà có nhau. Vậy là đủ rồi con à!

Người cha của Tiêu Khiết vẫn hiền lành như thế.

-Ba à...Con...Thực sự số tiền này...không cần đâu...Anh Diệp Vũ không buộc con phải làm gì hết. Chẳng qua là con muốn Niệm Bằng có cha nên mới chấp nhận anh ấy. Dù sao thì...

-Niệm Bằng cũng là con của con mà.

Diệp Vũ bỗng dưng xuất hiện.

Người đàn ông này hẳn từng gặp 6 năm trước khi theo Tiêu Khiết về quê.

Ông lam lũ, chất phác trong dáng điệu quê kệch. Nhưng tấm lòng của ông, sự yêu thương của ông dành cho gia đình thì thật ấm áp và đáng kính biết bao.

-Chào cậu...

Tiêu Khiết chết sững bởi câu Diệp Vũ vừa nói " Niệm Bằng là con của con mà".

Anh đã biết?

Tiếp theo sẽ là gì?

-Con mời ba mẹ vào nhà...Con có chuyện muốn thưa cùng ba mẹ.

Căn phòng khách của Diệp Vũ bình thường vốn lạnh lẽo, hôm nay có khá đông người.

Niệm Bằng đưa đôi mắt ngây thơ nhìn ông bà ngoại, mẹ, cậu ba và chú. Sao mọi người đều không nói gì?

-Mẹ ơi! Con...đói...

-Niệm Bằng ngoan...Lại đây với cậu. Cậu đưa con đi ăn nhé?

-Dạ...

Còn lại những người trong câu chuyện cần giải quyết:

-Cậu định thế nào?

-Niệm Bằng là con trai con...Tiêu Khiết là vợ của con...Con xin ba mẹ cho con được bù đắp những thiếu sót trong 6 năm nay.

-Vợ của cậu? Cậu và con tôi có đăng ký kết hôn không?

Đăng ký kết hôn?

Diệp Vũ chỉ nghĩ một đám cưới để tuyên bố với mọi người quyền sở hữu. Sau 1 năm, khi Tiêu Khiết đã phải chịu đủ hành hạ, hắn mới có thể dẹp mối hận xưa, làm lại từ đầu.

Hoàn toàn không ràng buộc pháp lý, không cho con người ti tiện như cô ta hưởng quyền lợi người vợ, có thể gây khó khăn cho Diệp Vũ sau này.

-Con và Tiêu Khiết chưa có đăng ký kết hôn.

-Cũng không có về quê tế tổ, thăm bà con họ hàng. Cậu cũng không đưa Tiêu Khiết nhà tôi sang thăm nhà cậu. Đám cưới thực chất là một bản hợp đồng để cậu thuận tiện hành hạ nó thôi. Tôi nói có đúng không?

-.....

Diệp Vũ im lặng. Tiêu Khiết cũng không thể nói gì.

-Con gái tôi không phải là tiểu thư danh giá gì. Nhưng nó là do chúng tôi sinh ra. Đến bây giờ, tôi vẫn tự hào con tôi là người trong sạch. Lương làm kế toán của nó 1 tháng chỉ có 3500 tệ, quả thật ít ỏi nhưng nó không bán thân, không làm việc gì xấu hổ. Cậu không có tư cách gì để khinh rẻ nó, xem nó là người tồi tệ để chà đạp cho thỏa mãn lòng tự ái của cậu. Người như thế, dù cậu có gia tài hàng tỷ, tôi cũng không để cho con gái mình làm vợ cậu đâu.

Lòng Diệp Vũ rất đau....Đau vô hạn...Người cha này không đánh hắn, không nặng lời với hắn, nhưng những lời nói của ông còn hơn những lưỡi dao bén cắt vào tâm hắn...Hắn là gì?...Cho là mình đúng...Lấy tư cách gì để khinh bỉ Tiêu Khiết...Lấy tư cách gì để mua cô như một món hàng.

-Ba...là con cam tâm tình nguyện trả nợ cho anh ấy. 6 năm trước con vì tự tôn của mình bỏ rơi anh ấy. Con hại Diệp Vũ mất hết lòng tin...Con có lỗi...

Bao giờ cũng là đứa con gái khờ khạo của ông đứng ra nhận lỗi.

Tiêu lão không thể quên cái đêm nó trở về từ Thượng Hải, cổ mỉm cười, tỏ ra cứng cỏi ” Con và Diệp Vũ chia tay rồi”...

Ừ, thì chia tay.

Khi nó dẫn chàng trai trẻ này về, quả thật ban đầu ông bà rất thích. Tươi tắn, tràn đầy sức sống và tư tưởng chín chắn. Ông bà đã nghĩ sau khi con kết hôn, sẽ bán một phần mảnh vườn, cộng thêm tiền lương của vợ chồng chúng nó trả góp đợt đầu một căn hộ ở Thượng Hải. Phải làm việc trên đó sau này mới có hy vọng khá lên chứ về quê heo hút, rồi sẽ như đời cha mẹ mà thôi.

Cho đến khi người đàn ông đó xuất hiện.

Ông ta có con trai, ông bà cũng có con gái. Nhà ông ta giàu có nên con được ăn học bên Mỹ, tươi lai tươi sáng. Tiêu lão nghèo, chỉ có thể cho con gái học cao đẳng, kiếm cho mình một nghề lương thiện mà làm. Tiêu Khiết con ông tuy không phải là thiên kim tiểu thư cao quý nhưng nó là bảo bối trong lòng ông bà. Làm sao mà vì yêu một đứa con trai, lại bị khinh khi đến vậy.

Tiêu Khiết cũng rất lý trí.

Gia cảnh tuy đạm bạc nhưng ba mẹ cô đã hy sinh cả cuộc đời cho con gái. Một nắng hai sương trên cánh đồng, tối về còn đan lát kiếm tiền thêm. Tiêu Khiết nhớ, khi cô lên Thượng Hải thi cao đẳng, cha cô đã bất chấp nguy hiểm, nhận lời làm phu khuân vác thuốc lá lậu sang biên giới, kiếm mấy ngàn tệ làm lộ phí cho con yên tâm học hành.

Tấm thân ba mẹ sinh ra, không phải để cho người ta vùi dập, khinh khi vì trót yêu một công tử hào môn danh gia thế phiệt.

Tiêu Khiết cũng như cha mẹ, không hy vọng chồng tương lai của mình phải thật giàu có. Chỉ cần anh yêu thương cô là được. Suốt mấy năm học tập, Tiêu Khiết cũng được nhiều thiếu gia đeo đuổi, song cô không dám yêu họ. Bản thân Tiêu Khiết hiểu rất rõ, cách biệt giai cấp nghiệt ngã đến dường nào.

Trời khéo trêu ngươi khi cô gặp Diệp Vũ.

Trong công ty Tiêu Khiết làm thực tập sinh ngày đó, Diệp Vũ là kiến trúc sư chính tuy mới ra trường được vài năm. Anh thích cô và đeo đuổi...Tiêu Khiết xiêu lòng bởi chính con người anh...Nông nổi, cuồng nhiệt nhưng cũng tỉnh táo và lý trí đến kỳ lạ...Dù đêm đó, cô không tỉnh táo và Diệp Vũ cũng không kèm chế được mình. Nhưng thuộc về anh, được Diệp Vũ yêu, đối với Tiêu Khiết, không còn gì nuối tiếc.

Say đắm như thế, nhưng cũng chính cô quyết định cắt đứt là cắt đứt. Lạnh lùng, tàn nhẫn đến nỗi Tiêu Khiết cũng phải rùng mình.

Vì bản thân cô không có lỗi gì để phải chịu đựng người ta sỉ nhục.

Cha mẹ Tiêu Khiết cũng không có lỗi, không đáng bị cái người lẽ ra là thông gia đó buông ra những lời cay đắng, ném vào mặt họ cái câu : ” Muốn bao nhiêu?”

Cửa Hào môn vốn sâu như biển, những người bình thường như Tiêu Khiết không mong sẽ bước chân vào.

Người cha, người mẹ nào cũng muốn con được hạnh phúc. Vì biết chốn đó là nơi không dành cho con gái, Tiêu lão càng không muốn Tiêu Khiết trở thành nạn nhân, đau đớn cả đời.

Chấm dứt...

Nhưng...

Diệp Vũ ngày đó đã điên cuồng, phẫn nộ. Tại sao đang hạnh phúc? Tại sao cô đang tâm biến anh thành một kẻ khờ?

Tiêu Khiết có lỗi với anh. Cô lý trí, cô không chịu người khác sỉ nhục, song Tiêu Khiết không nghĩ tới Diệp Vũ sẽ như thế nào khi đột ngột đang trên thiên đường bị đá xuống vực sâu?

Phản bội...

Diệp Vũ đã chuẩn bị sẵn một khẩu súng. Nếu không biết rõ nguyên nhân, hắn sẽ cùng cô trầm luân địa ngục. Đã không phải là của mình, Diệp Vũ cũng không để cô thuộc về ai.

Nếu năm đó cha hắn không sai người bí mật bắt cóc, đưa hắn sang Mỹ, giam lỏng hắn nửa năm trong nhà thì có lẽ...tất cả đã kết thúc một cách đau thương.

Bây giờ, hạnh phúc đang kề cận. Dù bằng mọi giá, dù dùng tất cả thủ đoạn hắn cũng không bao giờ để nó tiếp tục rời khỏi mình.

-Con xin ba mẹ...Tiêu Khiết là vợ con...Niệm Bằng là con của con...Con xin ba mẹ giao cô ấy cho con...Con sẽ làm mọi cách để Tiêu Khiết không đau lòng...để mẹ con cô ấy được hạnh phúc...

-Không cần làm vậy đâu...

Tiêu lão thở dài...6 năm Tiêu Khiết một mình chống chọi, không tìm cho mình một chỗ dựa. Ông cũng hiểu đứa con gái này vẫn còn yêu Diệp Vũ...Yêu rất là nhiều.

-Tiêu Khiết à...Con nghĩ sao?

Tiêu bà bây giờ mới lên tiếng.

Tiêu Khiết cũng không thể giấu lòng mình được nữa. Giây phút cô thấy anh quỳ xuống dưới chân ba mẹ, cô đã hiểu, cửa hào môn kia tuy sâu như bể, cô không có tham vọng bước vào nhưng không thể vì nó mà lại một lần nữa buông rơi hạnh phúc của chính mình.

-Con và Niệm Bằng đều cần anh Vũ...Con...

-Ba mẹ hiểu rồi...Dù sao Niệm Bằng cũng cần ba...-Tiêu lão quay sang Diệp Vũ- Tôi hy vọng cậu đã nói được thì sẽ làm được. Làm cha mẹ không mong gì hơn là con cái được sống hạnh phúc...Từ từ cho tôi thấy, Tiêu Khiết của chúng tôi không chọn lầm người.

-Dạ...

Có một số người làm cha làm mẹ thường mong gả con gái vào chốn hào môn để được sung sướng, nhưng họ không nghĩ không hẳn hào môn đã dễ dàng chấp nhận con gái mình, cho cô ta một cơ hội để thay đổi.

Ông bà đã lo sợ cho con quá nhiều. Giờ có lẽ cũng là lúc để cho nó tự trưởng thành, đi tìm cho mình một cuộc sống thích hợp, xây dựng gia đình thuộc về nó, bên cạnh người mà nó yêu thương...

Tĩnh lặng...

Tiêu Khiết không biết Diệp Vũ đang nghĩ gì...Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, từ lúc về phòng đến giờ:

-Anh xin lỗi!

Vòng tay Diệp Vũ bỗng mở ra, ôm lấy Tiêu Khiết vào lòng...Chỉ một lời xin lỗi, biết có đủ không, nhưng ngoài nó ra Diệp Vũ cảm thấy những lời nói khác đều là vô nghĩa:

-Không cần phải xin lỗi em...Em gạt anh trước mà...

-Lúc đó anh còn rất trẻ...không có kinh nghiệm...Nhưng bây giờ thậm chí còn tệ hơn trước...Chỉ biết nghĩ tới mình.

Người đàn ông đáng yêu nhất là khi họ nhận mình sai.

Tiêu Khiết mỉm cười...

Đủ lắm rồi...

Em không còn nhớ tới gì nữa cả. Bao đau khổ, vất vả, ủy khuất đều như một giấc mộng hôm qua.

-Ngày mai anh sẽ đưa em về gặp ba mẹ anh...

Gặp ba mẹ anh?

Diệp Vũ nhận thấy cô đang run...

Nỗi đau từ những lời sỉ nhục, những tờ nhân dân tệ vẫn còn rành rành...Cả những lời ném vào ba mẹ cô nữa.

-Đừng sợ...Có anh đây...Anh hứa với em, anh sẽ cùng gánh với em. Nếu em không thích chốn hào môn sâu như bể đó, anh sẽ cùng em bơi đến bờ mà.

Cha mẹ của anh chỉ có mình Diệp Vũ. Cô là bảo bối của ba mẹ mình, thì anh cũng là tất cả của ba mẹ, là niềm hy vọng, người mà họ yêu thương nhất.

Vì một gia đình này mà từ bỏ một gia đình khác...Có nên không?

-Em sẽ cố bơi...Chỉ cần khi em mệt, anh quăng cho em một cái phao. Được không?

Cô cười thật đẹp.

Diệp Vũ ngơ ngẩn.Tay anh vén những sợi tóc mai, âu yếm:

-Được chứ...Anh làm được...Nhất định làm được...

6 năm dài xa cách khiến cho nụ hôn càng thêm nồng nhiệt. Không cần đè nén, không cần đóng kịch, Diệp Vũ và Tiêu Khiết say mê tận hưởng những phút giây chỉ có hai người...

Đêm như lắng lại...

Sâu và dài hơn...Trong ánh mắt đắm đuối của anh, Tiêu Khiết thấy mình dâng hiến. Đêm nay cô không say mà đầu óc cứ lâng lâng như người say rượu...Giờ phút hai thân thể hòa làm một, nụ cười hạnh phúc rạng ngời trên môi Tiêu Khiết...Cô chỉ muốn gọi mãi cái tên đã trở thành thân thiết với mình:

-Diệp Vũ...Diệp Vũ...Anh.....

Buổi sáng, Tiêu Khiết đã thấy một cảnh nhộn nhịp hiện ra trước mắt.

Trong khi đang bận rộn làm bữa sáng thì Diệp Vũ và Niệm Bằng đùa giỡn phía trên nhà. Tiếng trẻ con cười khanh khách hòa cùng giọng trầm trầm của cha làm cho căn nhà bỗng trở nên vô cùng ấm áp. Mỉm cười hạnh phúc, Tiêu Khiết bỗng có chút nuối tiếc...Đã bao lâu rồi, cô không cho Niệm Bằng cái quyền được chơi đùa với cha ruột của mình:

-Chạy đi đâu!

Niệm Bằng chạy vội vào nhà bếp, đằng sau Diệp Vũ đeo một chiếc mặt nạ đuổi theo nó. Ôm chặt lấy chân mẹ, Niệm Bằng vẫn cười:

-Mẹ...mẹ...quái vật...

-Anh đừng có hù con như vậy chứ- Tiêu Khiết liếc anh- Tối Niệm Bằng ngủ sẽ bị giật mình đó.

-Không đâu Niệm Bằng nhỉ...Niệm Bằng là chiến sĩ siêu nhân vô địch, sao lại giật mình vì quái vật được, đúng không nè?

-Yeah!

Hai bàn tay, một to lớn, một bé xíu đập mạnh vào nhau.

-Thôi...cả hai vào ăn sáng đi! Niệm Bằng còn phải đi học nữa...

-Hôm nay cô Tăng đi thử áo cưới nên sẽ có cô khác dạy thay. Con ở nhà một hôm được không mẹ?

-Không được...Con lại lười rồi...

-Ba bảo sẽ cho con đi chơi công viên mà...Đi mẹ!

Ba...

Từ lúc nào Diệp Vũ đã dụ dỗ được con trai gọi mình là ba nhỉ?

Liếc nhìn ánh mắt tỏ ra vô tội của anh, Tiêu Khiết phì cười. Được rồi...Dù sao cũng là lần đầu tiên, Niệm Bằng được sống trong tình yêu của người cha ruột.

-Thế cũng được...Hai ba con đi đi! Mẹ thì phải đi làm...

-Em đi làm à?

-Vâng....Hết hạn nghỉ phép của em rồi. Em cũng không thông báo là mình kết hôn với Cty nên không được nghỉ thêm đâu.

-Em về làm ở chỗ anh đi...Làm việc khác chỗ nhau, nhiều lúc...

-Không...Sợ Niệm Bằng nghe thấy những lời càn rỡ anh có thể nói, Tiêu Khiết vội ngắt lời- Giám đốc Trần có ân với em, đối xử với em cũng rất tốt. Em không muốn nghỉ việc đâu...

-Rồi...rồi...Anh hiểu. Em đi làm đi, cha con anh đi chơi riêng với nhau, mua kem không để dành phần luôn.Hà Niệm Bằng?

-Mẹ ơi! Mẹ đừng lo...Niệm Bằng có tiền tiết kiệm, Niệm Bằng sẽ mua cho mẹ mà.

Câu nói ngây thơ con trẻ khiến Diệp Vũ và Tiêu Khiết nhìn nhau, sau đó bật cười:

-Niệm Bằng của mẹ ngoan lắm...Mẹ cảm ơn Niệm Bằng nha.

-Không có gì...

-Trưa cha con anh ghé công ty đón em nha...Sau đó cùng đến sở hộ tịch. Anh muốn làm thủ tục đổi họ cho con và đăng ký kết hôn. Chúng ta sẽ là một gia đình...

Tiêu Khiết im lặng...

Đăng ký kết hôn, chính thức là người nhà họ Diệp...Là vợ của anh. Niệm Bằng sẽ là Diệp Niệm Bằng...Nhưng lại không được ghi vào gia phả gia đình. Một mai con lớn khôn, nếu hỏi về gia thế của mình, vợ chồng họ sẽ nói sao?

Nhưng cô không muốn Diệp Vũ mất hứng.

-Được rồi...Trưa mình nói tiếp nha anh!

Đây là lần đầu tiên Niệm Bằng được đến một khu vui chơi lớn như vậy.

Mẹ đi làm thường, khi được nghỉ chỉ có thể đưa Niệm Bằng đi chơi ở công viên gần nhà. Dù cũng rất vui nhưng đến đây còn vui hơn. Tận mắt chứng kiến những trò chơi chỉ được thấy trong tivi, cậu bé con 5 tuổi ồ lên thích thú...

-Ba ơi...Con đi cái đó được không?

-Được chứ...Nhưng tàu lượn siêu tốc thì nguy hiểm lắm...Con phải đi với ba thôi.

-Dạ...

Hàm răng sún và nụ cười rạng rỡ.

Ba đã lỡ mất rất nhiều thời điểm. Lúc con chập chững những bước đầu tiên. Khi con bi bô tập nói...Khi con khóc quấy đòi ăn...Dù là lý do gì đi nữa...Ba cũng có lỗi với con...

Với mẹ con là khi phải sinh con một mình trong phòng sinh...Giây phút con chào đời, trong cơn đau đó, có lẽ mẹ đã cần một bàn tay nắm chặt lấy, một khung ngực rộng cho mẹ dựa vào mà dằn thật mạnh” Đau quá Diệp Vũ ơi!”

Xin lỗi vẫn không bao giờ là đủ...Bù đắp thì thế nào mới là vừa.

Dùng cả đời này nhé, hai mẹ con? Hai người mà Diệp Vũ đã nợ món nợ tình mà bản thân hẳn cũng mong muốn, không bao giờ được trả xong.

3. Chương 05-06

Buổi trưa, hai cha con Diệp Vũ cùng đến công ty của Tiêu Khiết.

Trong lúc Diệp Vũ liên hệ với nhân viên ở quầy tiếp tân để liên lạc với Tiêu Khiết thì Niệm Bằng một tay nắm lấy tay hắn, mắt đảo dáo xung quanh. Thấy một người đằng xa, bé kêu lên vui vẻ:

-Cô Đan Đan...

-Tiểu Bằng- Đan Đan cười tươi khi cậu bé chạy tới ôm lấy mình-Tiểu bảo bố đi thăm mẹ à? Con đi với ai vậy?

-Với ba...

Tổng Đan sững sốt nhìn người đàn ông đang tiến về phía mình với nụ cười thân thiện:

-Ba...Con nói là...là giám đốc Diệp sao?

-Chào cô Tổng!

-Ba...

-Niệm Bằng ngoan...Ba xin phép cô tiếp tân rồi. Mình lên phòng mẹ con đi!

-Là thật à?-Tổng Đan vẫn còn nửa tin nửa ngờ- Giám đốc Diệp...à không...anh đúng là cái gã khôn kiếp...không...bạn trai của Tiểu Khiết 6 năm trước sao?

-Vâng...Tôi là tên khôn ấy đây.

Tổng Đan nhớ tới thái độ bần thần của Tiêu Khiết khi gặp Diệp Vũ trong buổi đính hôn của phó tổng Trần...Ánh mắt Diệp Vũ lúc đó cũng vậy. Một người chưa quen biết, nhất định sẽ không tỏ vẻ dửng dưng lẩn tránh thương đó lúc mới nhìn thấy đối phương.

Nhưng thật không ngờ hai người lại có mối quan hệ như vậy.

Cái cô Phạm Như Lâm tại Cty Hoàn Bảo kia có lẽ biết chuyện này sẽ tức đến ói máu. Cái thái độ như thể là phu nhân giám đốc của cô ta...Bây giờ con thì cũng nhận rồi, Tiêu Khiết của cô không phải sẽ một phát ngọt ngào giành lấy cái địa vị đó chứ?

-Tôi..tôi không có ý gì khác đâu...-Tổng Đan xoa tay- Phòng của Tiêu Khiết ở lầu 2. Anh đi thông thả.

-Cảm ơn cô!

Có lẽ Tiêu Khiết đã có những người bạn thật tốt. Với những người ấy thì dù có bị gọi là tên khốn nạn cũng chẳng có hề gì.

-Mẹ!!!!

-Niệm Bằng....-Tiêu Khiết hôn lên đôi má phúng phính của con trai, âu yếm- Sáng giờ đi chơi có vui không con?

-Dạ vui...Ba chụp nhiều hình lắm. Mai sẽ rửa ra cho con mang đến lớp khoe với các bạn...

-Ừ...

-Đi thôi em...Giờ này cũng hơi trễ rồi. Đến sở hộ tịch đăng ký xong thì đi dạo luôn. Tối nay anh cho hai mẹ con đi dạo một vòng Thượng Hải...

-Anh à-Tiêu Khiết chợt ngập ngừng-Hay là khoan...khoan đi anh! Tới khi nào gia đình anh chấp nhận mẹ con em...Thật lòng em rất sợ chuyện ngày xưa...Nếu sau ngần ấy năm mà em...Sỉ nhục em thì cũng không sao...Nhưng ba mẹ em...Em không muốn...

Diệp Vũ im lặng...

Đôi mắt Tiêu Khiết vẫn còn chút gì đó ủy khuất pha lẫn đau thương...

Chuyện 6 năm trước?

-Em có thể kể rõ ràng chuyện đó cho anh nghe không? Anh có thể hình dung...song vẫn còn mơ hồ lắm...

6 năm trước...

Tiêu Khiết trở về từ Thượng Hải, vừa vui lại vừa buồn...

Diệp Vũ bảo là sẽ đưa ba mẹ đến thăm gia đình cô. Cả hai sẽ làm lễ đính hôn, đăng ký kết hôn sau khi cô tốt nghiệp và có việc làm.

Một buổi chiều...

Gian hàng bán hoa quả của mẹ cô đột nhiên bị một đám người hung dữ đến phá nát...Rồi ngày nào cũng có kẻ đến gây sự. Em trai cô mới học lớp 9 cũng đột ngột mất việc làm thêm vì người chủ không muốn thuê nó nữa.

Một buổi chiều khác...

Một đôi vợ chồng sang trọng cùng một cô gái xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy tìm đến nhà Tiêu Khiết, bảo họ là cha mẹ của Diệp Vũ. Diệp Vũ là đại thiếu gia duy nhất của tập đoàn kinh doanh khách sạn Diệp Hiên Đế, tương lai sẽ thay mặt cha mẹ tiếp quản gia đình. Anh cũng đã có vị hôn thê, tiệc đính hôn đã tổ chức. Tiêu Khiết chỉ là một cô gái qua đường trong cuộc sống buồn tẻ nơi đất khách của anh thôi.

Tiêu Khiết không tin như vậy.

Diệp Vũ là chân thành...Cô muốn anh đến gặp mình nói cho rõ ràng...Người đàn ông khinh khỉnh bảo Tiêu Khiết chỉ là hạng con gái quê mùa, không có tư cách gì bước chân vào nhà anh, cần tiền thì ông ta sẽ đưa cho...

Một xấp chi phiếu, có sẵn chữ ký và để trống chỗ những con số...chỉ chờ Tiêu Khiết điền tên của mình vào...

Cô không tin...

Ba cô trả lại xấp chi phiếu đó.

Họ nhục nhã Tiêu Khiết, cô có thể vì Diệp Vũ mà chịu đựng...Còn xúc phạm đến ba mẹ cô, những con người hy sinh cả đời vì con cái, tuyệt đối chẳng thể nào quên.

Tiêu Khiết không thể tiếp tục để cha mẹ mình bị sỉ nhục...Cô cũng thương Diệp Vũ..Có những người thân chỉ biết khinh rẻ người khác.Trong lòng họ ngoài trân trọng danh vọng, địa vị có chỗ nào dành để yêu thương?

-Em nói ba mẹ anh cùng đến à?

-Dạ...

- Còn có vị hôn thê? -Anh cũng muốn em xin nghỉ vài ngày để đi gặp một người. Anh tin dù rất ích kỷ, cực đoan nhưng đó không phải là kẻ nhẫn tâm, chỉ biết rẻ khinh người khác.

Một nông trang rộng và yên bình giữa lòng nước Mỹ hoa lệ.

Niệm Bằng thích thú nhìn những chú ngựa trong chuồng. Khung cảnh bao la...Một vườn hoa oải hương với mùi hương dịu dịu, tạo nên cảm giác trong lành.

-Ba ơi...Đây là con ngựa gì? Sao nó đen quá vậy ba?

-À...Là con hắc mã chiến thần của ông nội đấy...Nó từng giúp ông nội thắng cá ngựa rất nhiều tiền, sau đó nó già không đua được nữa nên ông nội mua về...Ba nghe nói là nó và một con ngựa cái nữa đã sinh con.

-Vậy hả ba? Ngựa con đâu...

Ông quản gia của nhà mỉm cười:

-Tiểu thiếu gia...Sau khi vào nhà chào lão gia và phu nhân rồi, lão sẽ đưa cậu đi xem.Mẹ con tiểu hắc mã đang ở sau trang trại.

-Dạ...

Diệp Vũ một tay bồng con, một tay nắm chặt lấy Tiêu Khiết.

Tay cô đang run...Đầu óc không quên được người đàn ông với những lời tàn nhẫn năm nào.

Thêm ánh mắt sắc lạnh như dao của người phụ nữ...

Căn phòng nhỏ, bên trong là một dáng người đang ngồi, thái độ thanh thoi...

-Thưa ba...Con mới về!

-Ừ...

Người đàn ông quay mặt lại.

Vóc dáng cao lớn, trên thân khoác một chiếc áo dài Trung Quốc, tay là một túi thuốc...

-Về rồi à?

Ánh mắt sáng rực nhìn sang Tiêu Khiết đang mở to mắt, sững sờ:

-Vị này...chắc là Tiêu tiểu thư?

-Dạ...Cháu...cháu chào bác...

Không phải...Hoàn toàn không phải. Người này...

-Chúng ta mới lần đầu gặp mặt. Tiêu tiểu thư không cần ngạc nhiên đến vậy đâu.

Vậy là đã rõ.

-Con hiểu rồi...Quả nhiên con nghi ngờ không sai. Diệp Đình đại lão gia vốn chẳng quan tâm tới chuyện con cái làm gì, yêu đương thế nào. Tại sao lại có thể tự mình ra tay...Chỉ để chia rẽ tình yêu đâu chứ.

Diệp Đình nhìn đứa con trai đã cao hơn mình...

-Tiêu tiểu thư...Cô vào đây...

Tiêu Khiết vô thức bước theo ông.

Qua khung cửa sổ, cô nhìn thấy một ngôi nhà gỗ...

-6 năm trước, đứa con trai của tôi đã cầm theo một khẩu súng. Nó có ý định cùng chết với cô...Nó căm ghét nhất là bị bỏ rơi và phản bội...Như tôi năm nó 12 tuổi đã quăng cho nó một mớ hành lí, cộng thêm 500 đô la mà tổng ra khỏi nhà. Tôi muốn con tôi phải biết tự lập, phải biết tự vươn lên mà sống. Nhưng tôi không dạy cho nó cách sống thế nào để vượt qua khủng hoảng. Tôi để nó tự bươn chải, đến nỗi một lần nữa trước bi kịch xưa tái diễn, nó không chịu dùng đầu óc mà suy nghĩ cho kỹ càng. Tôi thành thật xin lỗi cô...

Tiêu Khiết ngẩn ngơ trước lời xin lỗi. Diệp Vũ cũng nghe mũi mình thoáng chốc cay cay...

Hắn nhớ tới những ngày phải vất vả một mình mà sống...

Những ngày tự trách mình, sao lại sinh ra trong cái nhà đó, lại là đứa được chọn kế nghiệp? Có nhà mà không thể về. Trong khi em gái hắn được an ổn sống trong vòng tay ba mẹ?

Hắn mong chờ ngày cuối tháng để được về nhà, để được gặp người mẹ dịu dàng nhưng truyền thống, yêu con song không làm sao cãi lại lệnh chồng...

Một gia quy quái dị...Một người cha không có tình thương...

Nhưng thời gian qua...bản thân hắn cũng đã quen với những ngày tháng một mình...

Hắn không sợ bất cứ tình huống nào nữa. Dù ở đâu hắn cũng có thể sống, không sợ suy sụp, không sợ cảm giác không có người thân...

Hắn đã yêu và được yêu...Hắn đã xây nên một thiên đường của riêng mình. Hắn sẽ yêu thương con hắn, không bao giờ để nó phải như hắn của ngày xưa...

-Thưa bác...cháu...

-Đáng lẽ sau sự việc đáng tiếc đó tôi phải giải thích cho nó rõ...Nhưng tiểu thư thông cảm, tôi vẫn muốn tự bản thân Diệp Vũ tìm ra đáp án của mình. 6 năm nay tôi cũng theo dõi tiểu thư...Tiếc là có những chuyện tôi không thể can thiệp quá lộ liễu vào...Hy vọng tiểu thư không giận...

-Cháu...

Tiêu Khiết nhớ tới việc khi mới sinh Niệm Bằng, phát hiện con bị bệnh tim, có một nhà hảo tâm đã giúp đỡ cháu toàn bộ số tiền viện phí sau một bài báo viết về hoàn cảnh khó khăn của các trẻ sơ sinh.

Diệp Vũ cũng nhớ lại bài báo vô tình mình đọc được về lời cảm ơn của một sản phụ dành cho ân nhân giấu mặt đã tài trợ toàn bộ chi phí mổ tim, nhờ đó hắn mới tìm ra Tiêu Khiết...

-Là...bác...Bác là ân nhân...Vị đại ân nhân của cháu sao?

-Đại ân nhân thì không đâu...Tôi cũng chỉ là một lão già ích kỷ. Tôi cũng muốn cứu cháu của mình...

Diệp Vũ cầm lấy quyển album trên bàn...Lật vài trang rồi anh trao lại cho Tiêu Khiết...

Là những tấm ảnh trẻ con...

Đứa trẻ từ lúc sơ sinh cho đến khi 4 tuổi. Là thứ duy nhất mà đại ân nhân yêu cầu cô làm, khi trao số tiền tài trợ...

Những khoảnh khắc trẻ thơ của Niệm Bằng

-Cháu...cháu có thể để Niệm Bằng gọi bác bằng một tiếng ông nội không?

Ông cười âm áp...

Diệp Vũ cúi xuống bên con:

-Con tới chào ông nội đi con...

-Ông nội...

Trẻ con ngây thơ...Có thêm một người ông, một người yêu thương mình, nó không cần thắc mắc nhiều.

Niệm Bằng hôn lên má ông, cười khanh khách:

-Ông ơi...Tóc ông bạc rồi...Như ông tiên trong phim truyền hình vậy.

-Thế à? Bên Mỹ thường chiếu phim cao bồi, ông ít thấy được ông tiên...

-Hôm nào ông sang nhà...con sẽ mở phim cho ông coi...Ông tiên đẹp lắm!

-Ừ...Con hứa nhé?

-Dạ....Con móc ngoéo với ông nè...

Bình an và hạnh phúc.

Diệp Vũ mỉm cười nhìn cha...Ông là người rất ích kỷ, cực đoan và cố chấp nhưng hẳn biết, ông không phải là người nhẫn tâm. Hơn nữa, hơn ai hết, Diệp Đình hiểu rõ nỗi đau đớn của việc phân ly bởi cách biệt về giai cấp...

Đau lắm...Thống khổ lắm...Đại thiếu gia Diệp Đình và Xuyên Đảo Tường Cung, người mẹ thân sinh ra Diệp Vũ tìm đến đất Mỹ này cũng để trốn tránh, tìm cho mình một khoảng trời riêng hạnh phúc...Diệp Vũ là kết quả tình yêu của họ...Nên ông sợ...sợ đứa trẻ đó một mai này nếu được bảo bọc quá kỹ trong chiếc lồng son, sẽ không bao giờ tự có thể tìm được hạnh phúc của mình.

Mẹ của hắn là một khoảng trời yêu thương tĩnh lặng...

Bà dịu dàng và yếu đuối nhưng là một người mẹ tuyệt vời.Thế mà...Có kẻ nữ nào để lại trong lòng con dâu tương lai của bà ấn tượng về “một người phụ nữ sắc sảo và nanh nọc”.

-Mình đi gặp người phụ nữ nanh nọc và sắc sảo của nhà anh đi em! Diệp phu nhân đấy.

Má Tiêu Khiết đỏ bừng...Cô xấu hổ vì câu trêu đùa của anh...

Ngày đó...

-Thế nào? Con định truy cứu chuyện 6 năm trước à?

-Ba không giận sao? Họ mạo danh Diệp đại chủ tịch, khiến ba trở thành một kẻ xấu xa như thế mà...

-Thật ra cũng không có gì...Ba cũng sợ...sợ con yêu phải một cô gái không ra gì...Khi chuyện xảy ra, thám tử lại cho biết Tiêu Khiết có thai,quả thật ba muốn xuất hiện nói rõ hết chuyện. Ba sợ cô ấy vì tuyệt vọng sẽ phá bỏ cái thai đó...Nhưng nếu chuyện dễ dàng đến vậy, liệu hạnh phúc của hai đứa có được bền lâu không?

Diệp Vũ thở dài.

Thật không biết nói gì với ba nữa.

-Khi con cảm sung định cùng chết với cô ấy...ba mới ra tay...Ba không sợ, sau này con cũng sẽ làm vậy sao?

-Con giống ba mà...Sau cơn điên cuồng tỉnh lại, nhất định sẽ lấy hận mà đứng lên...Hơn nữa- Ông nheo mắt- Con đâu cam tâm để cô gái đó thuộc về người khác. Trả thù chỉ là một cái cớ thôi.

Diệp Vũ cười...

18 năm rồi mới thấy ba thật là gần gũi...

-Chuyện của ngày đó...không cần truy cứu làm gì...Hai đứa sống hạnh phúc và trân trọng người bên cạnh đã là cách trả đũa hay nhất rồi. Cuộc sống hôn nhân còn dài, vấp vấp cũng nhiều, nếu chút sóng gió cũng không chịu được thì làm sao mà chung sống cả đời...

-Vâng...

-Mẹ con và con dâu chắc cũng làm xong bữa tối rồi...Gọi Niệm Bằng vào ăn cơm...Ngày mai ba cũng sẽ thu xếp cùng mẹ con về Thượng Hải đến gặp ông bà sui gia...

-Cảm ơn ba...

-Những gì cha mẹ có thể làm đã làm hết rồi. Chuyện còn lại, hoàn toàn là do hai đứa. Tự bảo trọng nhé?

Khi Diệp Vũ lên yahoo messenger, nick của Hà Phương Đông đang treo câu status " Phương đông đó có một ngôi sao đang sáng"

-Ê!

-Hửm?

-Đang làm gì đó?

-Chơi Happy Farm.

Diệp Vũ bật cười:

-Tao và Tiêu Khiết ổn rồi.

-Ừ...Chúc mừng!

-Tụi tao đã đăng ký kết hôn rồi...Dự định sẽ tổ chức lại một buổi tiệc nhỏ để đãi bạn bè. Mà về nhé?

-Chừng nào?

-Tháng sau. Ngày 29/8....

-2/8 tao về Trung Quốc. Ừ, sẽ ghé!

-Về chơi hay là công việc?

-Công việc...Tao sẽ là giám đốc điều hành của tập đoàn Văn thị...3 ngày trước mới phỏng vấn xong.

Tập đoàn Văn thị?

Diệp Vũ sững sốt:

-Của ba mà sao?

Một dấu mặt cười phía bên kia...Dừng một chút, Hà Phương Đông gõ máy:

-Ừ...

-Mày biết Văn thị đang gặp nhiều vấn đề không? Tao nghe nói có nguy cơ phá sản nữa.

-Ừ. Giám đốc điều hành bên đó nghỉ việc rồi. Có đang tìm người trên mạng. Tao họ Hà...Ông ấy sẽ không biết đâu.

Diệp Vũ lại thở dài. Những lần trước là vì mình, lần này là hẳn cảm nhận sau hình mặt cười kia là một Hà Phương Đông cay đắng:

-Nếu ông ấy biết thì mày tính sao?

-Thì nhận ba thôi. Dù sao ông ấy cũng là ba tao mà...

-Mẹ mày...

-Mẹ tao không quan tâm đâu...Vả lại xưa nay tao toàn làm việc ở những nơi vui vẻ, an ổn, tài chính dồi dào. Hôm nay đụng tới một nơi sắp phá sản cũng là ý hay. Hợp đồng có quy định, nếu trong 1 năm, tao kiếm được lợi nhuận cho công ty, tao sẽ nhận mức lương gấp ba ban đầu và 20% lợi nhuận...Sau khi thu xếp ổn định rồi, tao sẽ đến tìm hai người.

-Ừ...

-Nhấn với Tiêu Khiết...Cô ấy cười rất đẹp...Vườn khoai lang của tao sắp thu hoạch rồi, out nhá...Thỉnh thoảng vào facebook chơi với tao, trồng thêm vài mảnh vườn cho tao chôm...

Lại một mặt cười...

Out...

Diệp Vũ cũng tắt máy...

Phương đông vốn có nhiều ngôi sao, chỉ có một ngôi sao kiêu hãnh tỏa sáng, mang cái vẻ sáng rực rỡ che giấu những mảnh khuyết của riêng mình.

Hà Phương Đông là một đứa trẻ đặc biệt...Từ khi quen, Diệp Vũ luôn thấy ở đó một tâm lý trong bất cần có cả đau thương. Hà Phương Đông chỉ cười với những người nó thích. Một chuyện nào đó, dù lớn đến thế nào, chỉ cần qua ngày hôm sau là như không có gì xảy ra nữa. Mọi chuyện đều là của hôm qua!

Chơi thân khá lâu, Diệp Vũ hỏi gì, Hà Phương Đông nói đó, không giấu giếm, cũng không né tránh, bàng quan như là đang kể một câu chuyện của ai...

Lại thở dài:

-Anh vào ngủ đi...Khuya lắm rồi. Mai còn phải đi làm nữa.

-Ừm- Diệp Vũ ôm lấy vợ, sờ tay vào bụng cô- Anh rất thích cái tên Vân Hiên. Đứa con sau, trai hay gái gì em cũng cho anh đặt tên đó nhé?

-Không nói lung tung...Còn lâu mà...

-Niệm Bằng 5 tuổi rồi...đủ che chở cho em bé rồi. Sinh con sớm rồi tập trung nuôi, em nhỉ?

-Chính phủ chỉ cho có 1 con thôi. Anh đừng có dụ em...

-Mình sang Mỹ sinh...-Diệp Vũ cười-Bên đó sinh 10 đứa cũng được.

-Anh thật là...

Trong vòng tay hạnh phúc, Diệp Vũ chợt thầm cầu nguyện. Một ngôi sao sáng ở phương đông như thế nên có một ai đó bầu bạn...Sao cũng sẽ sáng, nhưng sẽ bớt phần lạnh lẽo hơn...

Phương thức tuyển người trên mạng vốn thường mang lại kết quả không cao, nhân tài thì mấy ai lên mạng vất vả tìm việc. Thật lòng khi đăng thông báo đó Văn Thiên Hướng cũng chỉ nghĩ tạm thời tìm một người cùng mình bàn đối sách vượt qua khó khăn này.

Không ngờ lại tìm được một viên ngọc giữa đám ngọc thô.

Hà Phương Đông quả là một nhân tài hiếm có. Khả năng phân tích, đàm phán đều hoàn hảo, lại thêm những cái nhìn sắc bén. Chỉ trong vòng có nửa năm ngắn ngủi, anh đã kịp thời rà soát toàn bộ hoạt động của hệ thống Văn thị, loại bỏ những nơi hoạt động không hiệu quả, đề xuất phương án kinh doanh. Lợi nhuận đang bắt đầu được thu về.

-Cậu Hà này...

-Vâng?

-Hôm nay vợ tôi có làm bữa cơm thân mật...Cậu ghé nhà tôi dùng cơm nhé?

Hà Phương Đông hơi ngẩn người rồi vỗ nhẹ trán:

-Không được rồi...Hôm nay tôi có hẹn với hai người bạn thân từ Thượng Hải xuống đây. Xin lỗi ông...tôi phải đi rồi...

-Vậy thì tiếc quá...

-Theo thỏa thuận trong hợp đồng thì khi Công ty có lợi nhuận, tôi sẽ hưởng 20%. Giấy tờ tôi để trên bàn, ông xem và ký giữ, theo thỏa thuận 20% của 115 triệu tệ. Cảm ơn!

Bước ra khỏi sân bay Quảng Châu, Diệp Vũ nhìn dáng vẻ mệt mỏi của vợ, dịu dàng:

-Em còn mệt không?

-Không...Một cơn buồn nôn lại kéo tới, Tiêu Khiết gần như lả đi trong tay chồng- Lâu lắm mới đi máy bay...Em khó chịu.

-Để em ở nhà một mình thì anh không yên tâm nhưng mà đi xa thế này thì...-Diệp Vũ chắc lưỡi- đành chịu thôi!

-Anh đừng lo...Em không sao đâu...

Cô đang có thai 2 tháng. Và gần như không ăn uống được gì. Xót vợ nhưng công việc đang giai đoạn bù đầu, Diệp Vũ đành nghe theo lời cô, Niệm Bằng thì tạm gửi cho Đan Đan, còn anh thì đích thân đưa Tiêu Khiết về nhà cha mẹ vợ....

-Hi!

Chiếc xe thể thao màu vàng sáng đậu lại. Hà Phương Đông bước ra:

-May quá! Tiêu Khiết bị mệt...

-Em đỡ chưa Tiểu Khiết?- Hà Phương Đông quan tâm hỏi han- Anh có ít xí muối chua, em ăn không?

-Cho em một miếng đi...Miệng em đắng quá!

Chiếc xe bon bon trên đường. Không nén được tò mò, Diệp Vũ hỏi:

-Mày đem theo xí muối làm gì vậy?

-Có một con nhóc thích ăn lắm. Ngày nào tao cũng mua bỏ sẵn trên xe, gặp con bé thì cho nó.

-Ai vậy?

-Văn tiểu thư...Con gái thứ hai của ba tao.

-Nghĩa là...em gái của mày?

-Ừ...Hôm nay con bé đi thi đại học, ngày hôm qua lo lắng, cả đêm không dám ngủ. Bảo là lát sẽ nhắn tin cho tao.

Điện thoại của Hà Phương Đông báo cho tin nhắn mới.

-Alo...Ừ, anh đây. Sao rồi?

-...

-Tốt rồi...Về ôn bài tiếp đi nhé!

Phương Đông gác điện thoại. Diệp Vũ mỉm cười:

-Thói quen không thích nhắn tin của mày vẫn không thay đổi nhỉ. Cái gì cũng nên gọi điện.

-Ừ. Tao không có thói quen ngồi bấm bàn phím mà.

Với tốc độ của chiếc siêu xe, đoạn đường về nhà Tiêu Khiết chỉ phải đi có hơn 1 tiếng.

Tối đó, Hà Phương Đông ở lại nhà Tiêu lão ăn cơm...Nhà ở thôn quê không có nhiều tiện nghi nhưng có cả một bầu trời sao rạng rỡ.

-Phía đông ít sao sáng nhỉ? Thấy toàn là sao nhỏ...

-Mày nhớ hồi bọn mình học trung học không? -Diệp Vũ khoác vai bạn- Mày từng bảo ngôi sao nào sáng nhất phương đông chính là bốn mạng của mày.

-Trẻ con đó mà...Giờ tao không để ý nữa.

Tiêu Khiết bưng ra một cái mâm nhỏ, trên đó là một ít mực khô:

-Ba bảo mang ra cho hai anh...

-Em ngồi xuống đây đi!

Hà Phương Đông nhìn Tiêu Khiết. So với 6 năm trước, cô không thay đổi nhiều. Vẫn vẻ đẹp dịu dàng, thanh tú, chẳng qua là trải nghiệm thời gian làm cho nó thêm chút mặn mà.

-Tự nhiên tao thích có vợ quá. Được ôm vợ ngủ mỗi đêm thật là hạnh phúc...Rồi có con nữa.....

-Mày đâu phải không được. Cũng hơn 30 rồi. Tìm cho mình một người đi...

-Người như em còn ít lắm Tiêu Khiết nhỉ? Nếu còn thì các nàng cũng thuộc về những anh chàng tốt bụng. Sao lại gả cho anh được nhỉ?

Nụ cười và những câu nói băng quơ.

Trong sâu thẳm lòng mình, Hà Phương Đông thừa nhận đối với anh, có khi dựng lên một lớp vỏ bọc đã khó, phá vỡ nó càng khó hơn.

Thấy hai người bạn của mình lặng im, Phương Đông nhún vai:

-Đi ngủ thôi...Mai tao còn phải đi làm nữa...

4. Chương 07-08

Sáng hôm sau,Hà Phương Đông chở Diệp Vũ trở lại sân bay:

-Đi cẩn thận nhé!

-Ừ...Bảo trọng.

Phương Đông cho xe quay về. Chợt có tiếng điện thoại reo:

-Anh ơi! Ba em...ba em vào bệnh viện rồi.Làm sao...làm sao hả anh?

Giọng nói hốt hoảng của Văn Uyển Như vang lên...Trần tĩnh rất nhanh, Hà Phương Đông nhấn giọng:

-Giờ đang ở đâu?

-Bệnh viện trung ương ạ...

-Bình tĩnh...Có ai ở đó không?

-Anh ba...anh ba em gọi hoài không được. Chỉ có mẹ và em thôi. Ba thì đưa vào phòng cấp cứu rồi.

-Tối qua Thiên Tường có về nhà không?

-Dạ...dạ hình như có...Giờ phải làm sao hả anh?

- Em và bác cứ ở yên trong đó đi...Bình tĩnh mà lo cho chủ tịch. Anh đi tìm Thiên Tường...

-Dạ...

Hà Phương Đông đảo mạnh tay lái, quay về công ty:

-Giám đốc Hà...

-Thiên Tường có về công ty không?

-Dạ...có. Để tôi gọi...

-Được rồi...Tôi tự lên!

Phương Đông rải những bước dài.

Cánh cửa phòng Thiên Tường bật mở:

-Ai đó?

-Ba cậu vào bệnh viện rồi... Vào với tôi nhanh lên.

Thiên Tường trầm ngâm trong một góc. Cầm thêm ly cà phê nóng, Phương Đông nhẹ nhàng:

-Uống đi!

-Cám ơn anh...

- Cậu không cần khách sáo vậy. Tôi đang lấy lòng ông chủ nhỏ của mình mà.

Thiên Tường bật cười:

-Người như anh đâu cần phải lấy lòng ai...Anh có tài hay không mọi người đều biết mà.

-Cậu thấy tôi có tài à?

-Ừm...Rất có tài...

Cả hai chợt rơi vào yên lặng...Rồi Thiên Tường chợt lên tiếng:

-Thật ra tôi cũng rất muốn nghe lời ba. Ông là người rất trọng danh dự và lời hứa...Nhưng có nhiều chuyện, không thể nói nghe lời là có thể nghe lời.

-Cậu định nói tới chuyện ba cậu buộc cậu phải lấy cô Kiều tiểu thư gì đấy chứ?- Hà Phương Đông nhướn mày- Thế kỷ 21 mà còn mấy chuyện này à?

-Cưới người chỉ là cái cớ..Thật ra ba tôi và bác Kiều là bạn thân thiết...Từ nhỏ cả hai nhà đã hứa sau này sẽ cho con cái lấy nhau. Bác Kiều đang gặp khó khăn trong việc làm ăn, nhưng với tính cách của bác ấy...sẽ không bao giờ nhận sự giúp đỡ của ba tôi...Còn...

-Nếu với thân phận thông gia giúp đỡ nhau là hợp lý nhất chứ gì? Cậu trở thành vật hy sinh...

Tình bạn...Sự ép uống...

Chuyện như đùa...

-Cô gái Kiều tiểu thư đó thế nào? Cậu không thích cô ấy à?

-Không...Tôi còn chưa có dịp gặp. Chỉ biết cô ta đang đi du học nước ngoài...

-Nhưng tại sao cậu không đợi khi gặp mặt cô ấy xem sao. Biết đâu đây là duyên lành của hai người...

-Tôi...

Hà Phương Đông chợt nhớ lại cô gái nhỏ làm tiếp tân ở cty...

Cô ta và Thiên Tường như lửa với nước. Nhưng cậu nhóc này lại rất thích trêu chọc cô...Có lần, buổi trưa ăn cơm xong, Hà Phương Đông về Cty thì thấy cô bé nước mắt ngấn nước mắt dài chảy ra khỏi phòng, tay chùi đi chùi lại môi như thể vừa đụng vào thứ gì kinh tởm lắm. Đằng sau, Thiên Tường hốt hoảng chạy theo...

Yêu rồi...

Còn Phương Đông thì sao?

Yêu ai chưa? Chưa...Có thể là người tình, đã cùng nhau sống chung nhưng hai bên đều là người trưởng thành, không ai ràng buộc ai.Anh cũng không phải là dạng người thích quan hệ bữa bãi, như một con đực hừng tình song cũng không sống kiếp thầy tu, cực đoan như Diệp Vũ.

Chẳng phải cũng từng nhìn hạnh phúc của người ta mà mong muốn, mình có một gia đình sao?

Có vợ để nếm cảm giác ôm vợ ngủ, có con để được nghe con bi bô gọi cha...

- Chỉ cần là con trai của nhà họ Văn là được phải không? Anh hay em trai gì cũng được?

Buổi đoàn viên chẳng vui lắm. Nó có phần đơn giản...Bởi vì thật ra quan hệ của họ cũng gần hơn 10 năm nay không liên lạc. Từ khi Hà Phương Đông 18 tuổi, mẹ anh hình như cũng không gửi thông báo hay hình ảnh gì về Trung Quốc...Trong lòng ông Văn dù cũng thương nhớ con nhưng ông vẫn còn một gia đình khác phải lo, với những đứa con tuy không muốn so sánh yêu thương song cũng cao hơn Hà Phương Đông một mặt.

Bản thân Phương Đông không có ai vương vấn, nên cưới một cô vợ không yêu cũng chẳng là vấn đề. Chỉ cần cô ta bình thường, có thể cùng nhau bách niên giai lão.

Buổi tối, anh lên Yahoo Messenger.

-Ê!

Diệp Vũ trả lời ngay:

-Hửm?

-Tuần sau đám cưới của tao đấy.

-Cái gì?

Diệp Vũ như chạm phải điện, giật nảy mình.

-Mày...Mày cưới ai? Không nói đùa chứ?

-Sao đùa được. Tên vợ tao là Kiều Sương Diệp...

-Kiều Sương Diệp? Có liên quan gì đến Kiều Thế Quang không?

-Con gái ông ấy...

-Tên tuổi cô nàng đó bên giới du học sinh Trung Quốc cũng khá nổi tiếng..Vụ từng bị cảnh sát Mỹ bắt đó, tao nghĩ search trên mạng là mày thấy ngay mà.

-Thì có sao? Chuyện hôm qua đã là hôm qua...Tao cũng có phải dạng con ngoan hiền gì...Không phải trình nữ sẽ đá ra đường à?

-Ý tao không phải vậy. Mà chỉ ngại trong cuộc sống vợ chồng, một khi nào đó tự nhiên nhìn lại quá khứ của vợ, thì thấy gai gai...

-Nói nào úp vung nấy thôi...Không cần lo cho tao đâu. Không hợp thì kéo nhau ra tòa...Đâu phải ai cũng như vợ chồng mày...Cho tao gửi lời hỏi thăm Tiêu Khiết...

Những ngày qua, Hà Phương Đông nhận lại gia đình. Ai cũng cố bù đắp cho anh. Em trai, em gái, cha, mẹ kế- mọi người đều mang tư thế của người có lỗi.

Thực sự chuyện tình cảm thì ai đúng, ai sai làm sao phân định rõ ràng?

Hà Phương Đông nhớ năm 6 tuổi, ba mẹ anh lần đầu ngồi nói chuyện cho rõ ràng. Ba sợ ly dị sẽ tổn thương tâm hồn đứa con thì mẹ anh gọi Phương Đông vào hỏi:

-Con có bị tổn thương nếu ba mẹ ly dị không?

-Không...

Hình như mình khôn trước tuổi nhỉ? Phương Đông bật cười, đốt một điếu thuốc.

Anh giống mẹ, tỉnh táo và lý trí một cách kỳ lạ. Mẹ không níu kéo, không giữ lấy cái gì không thuộc về mình. Nhưng đàn ông thì khác, có những thứ dù miễn cưỡng, dù không yêu nó cũng cố gắng duy trì, mong sẽ tạo nên cho mình một bộ mặt hoàn hảo không tì vết.

Có tiếng gõ cửa:

-Anh hai ơi!

-Ừ...Uyển Uyển cứ vào đi...Cửa phòng anh hai không khóa.

-Anh hai...

Cô em nhỏ từ ngày nhận anh ruột có phần ngần ngại hơn...Tuy nhiên đúng là tình thân ruột thịt, lần đầu khi anh hai giúp cô đã có cảm giác rất ấm áp rồi.

-Anh hai ơi...Em mang chè đậu đỏ tới.

-Em nấu à?

-Không...Là mẹ nấu. Chiều nay anh hai về nhà ăn cơm nha.

-Anh hai không về được. Chiều nay anh hai có việc bận rồi.

-Anh hai.....!

Mẹ nói là anh hai vẫn còn ngần ngại...Từ lúc đó tới giờ, anh hai vẫn chỉ ăn cơm nhà có một lần.

-Về ăn đi anh hai. Em làm món này ngon lắm...

-Em mang đến cho anh hai như vậy là được. Anh hai không thích ăn cơm trên bàn...

-Dạ...

Gia đình đó không thuộc về Phương Đông. Anh về, chỉ làm cho những nụ cười vốn dĩ rất vui trở nên khách sáo. Mọi người chăm sóc anh quá, đâm ra ái ngại:

-Thực lòng em không thích cô Kiều Sương Diệp đó làm chị dâu đâu. Bọn bạn em nói...

-Chuyện qua rồi em...Đừng soi mói và cổ hủ như bà cô già vậy. Khó sống lắm!

Búng nhẹ mũi em gái, anh cười cười...Đám cưới- cũng chỉ là một nghi lễ mà thôi. Có thể cô vợ anh sẽ không như Tiêu Khiết dụ dàng, lương thiện, chăm lo và yêu chồng. Nhưng Phương Đông vốn cũng không phải là Diệp Vũ. Người như anh chỉ nên bằng lòng với loại vợ không yêu...Bởi ngoài bản thân mình ra, Hà Phương Đông cũng đâu có yêu thương ai nữa...

Đám cưới diễn ra khá tương bình...Hà Phương Đông và Kiều Sương Diệp quả là một cặp xứng đôi. Cô dâu mang nét đẹp sắc sảo, lộng lẫy, đôi mắt đẹp với hàng mi giả long lanh,tình tứ nhìn chồng khi anh lồng vào tay cô chiếc nhẫn cưới tuyệt đẹp...

Nhẫn kim cương...Tính ra Văn gia cưới con dâu đúng là nên rình rang một chút, tuy là cậu con trai cả thì lần đầu tiên mọi người được biết, tuy nhiên ai cũng ồ lên thán phục, khen ngợi tuổi trẻ tài cao khi biết Hà Phương Đông chính là giám đốc của Văn thị, trong vòng nửa năm đã vực công ty khỏi bờ vực phá sản...

Hà Phương Đông chỉ nhận được thiệp và quà của Diệp Vũ kèm lời nhắn:

-Thật xin lỗi...Nhưng tao không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó của mày...Chừng nào hạnh phúc hơn, chúng ta sẽ đi uống bù sau nhé?

Dù sao trong đám cưới lần thứ nhất của Diệp Vũ, mày có hận nhưng không miễn cưỡng, không tự lừa dối bản thân mình. Mày là muốn cưới, đúng không?

Ngưu tầm ngưu, còn mã thì tầm mã...Dạng người như tao chỉ nên tìm người thích hợp với mình. Không yêu cũng chẳng sao. Không tình vẫn là có nghĩa mà.

Cô dâu tửu lượng cũng khá...nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên về nhà chồng, vẫn muốn tỏ ra e lệ một chút. Nhấp môi làm kiếu, vẫn là Hà Phương Đông uống cạn cho cô.

Lady first, hưởng hồ đây lại là vợ của mình.

Lâu rồi Phương Đông cũng không gần gũi phụ nữ...Có lẽ là do anh cũng chán dùng bao, cũng muốn một lần dẫn thân không cần xài hàng bảo hộ. Tuy nhiên, phụ nữ bây giờ phóng khoáng nhiều, không xài bao cũng dễ dàng mắc bệnh...hay tệ hơn là để lại một thằng nhóc không chừng. Dự định của Hà Phương Đông là 3 năm nữa vẫn chưa muốn có con...Nhưng cưới vợ rồi thì cũng chẳng có sao. Con cái sinh ra có lẽ sẽ có người chăm lo...Chỉ cần làm tròn bổn phận.

Căn phòng tân hôn tối đen...

Một trò chơi mới chẳng?

Người Hà Phương Đông nóng dần lên. Bia cũng có...rượu cũng có...nhưng có lẽ...còn có thuốc kèm theo...Cô vợ này bỏ thuốc cho anh...Có lẽ do muốn trò chơi giữa hai người xa lạ thêm tân hôn nóng thêm chút nữa.

Phương Đông nhào lên giường.

Thân thể thơm mát đang chờ sẵn...

Chỉ một cái ôm, vóc dáng đó đã nằm gọn trong lòng. Người cô ta cũng nóng bừng bừng, đang bứt rứt. Nhếch môi, anh không khách sáo, nhanh tay cởi cravat:

Những nụ hôn như điên cuồng trút xuống thân thể mảnh mai. Đôi tay Phương Đông như gọng kềm, giữ chặt lấy cô vợ đang giãy giụa...Giọng nói thều thào, vô lực, như gió thoảng bên tai:

-Không...Đừng...không...

Không cần giả vờ là trinh nữ chứ? Đây là thời đại gì rồi?

Rằng Phương Đông rà xuống dưới, tay không kiêng nể luồn vào bên trong lớp áo mỏng manh...Có lẽ sự kích thích đó cũng khiến sự cuồng nhiệt trong lòng Sương Diệp tăng lên...Cô vận vẹo người, vừa muốn thoát khỏi anh, vừa lại muốn bản thân mau chóng thoát khỏi trò chơi thống khổ này.

Phương Đông đã không còn kềm nén và cũng chẳng tội gì phải kềm nén nữa. Anh trườn lên người vợ, gạt hết những vướng víu trên cơ thể hai người...

Đôi chân thon dài mở ra...

-A...

Cảm giác rất lạ, như là mới xuyên qua cái gì đó chắn đường.

Dưới thân Hà Phương Đông tấm thân bé nhỏ đó đang run, chịu không nổi sự hành hạ của cơn hoan ái...

Không phải chứ?

Không phải là giả vờ sao? Giả vờ sẽ không bao giờ có cảm giác chân thật đến như thế.

Tay Phương Đông lần lên đầu giường, bật sáng ngọn đèn ngủ...

Đúng là dưới anh có một tiểu mỹ nhân, tóc dài, làn da trắng như sứ vẫn còn in hằn những nụ hôn...Phần đùi nõn nà vẫn còn đang rỉ máu.

Nhưng đó không phải là Kiều Sương Diệp...

Rượu cũng tan nhanh...Hà Phương Đông không khỏi sửng sờ...

Kiều Sương Diệp rít một điều thuốc trong khi chờ đợi.

Gã đàn ông cô yêu đã quay trở lại:

-Đi thôi em...

Ngồi trên máy bay, liên tưởng tới những phút giây con bé đó phải chịu trong đêm tân hôn bây giờ và sắp tới, cô không khỏi hài lòng:

-Anh đã xem sơ qua rồi. Trang sức của em mang theo chắc được khoảng 2 triệu tệ. Cộng thêm số tiền mừng cưới là 25 vạn...Con số không nhỏ đâu. Không ngờ một đám cưới mà kiếm được khá như vậy.

-Họ cũng bỏ ra không ít. Ngoài ra ông bà già chồng hụt của em còn tình nguyện giúp ba em một số tiền lớn để thanh toán các khoản nợ nần...Bao nhiêu đây có thấm vào đâu.

-Nhưng bỏ đi như vậy...Em không sợ họ truy cứu à?

-Truy cứu? Cho người ta cười vào mặt họ sao? Hơn nữa cũng đâu có thiệt thòi gì...Em cũng đã đền cho chồng em một con bé trẻ trung, xinh đẹp phơi phới.Mỡ dăng tới miệng vậy, mèo nào mà không ăn.

Thạch Kiện nhìn Sương Diệp...Ánh mắt thoáng chút chế nhạo lẫn đề phòng.

Dùng một cô gái non mềm để giữ chân chú rể trong đêm tân hôn nhằm thuận lợi trong việc bỏ trốn. Đồng thời gián tiếp chơi cho con bé một đòn knock out...Cái tội là người giúp việc trong nhà nhưng lại được người ta thương nhiều hơn cô chủ.

Cô bé đó thực sự rất ngoan.

Kể từ khi vú Thắm bị bệnh nặng, An Ninh đã thay mẹ vào nhà họ Kiều làm việc. Cô hiền lành, cam phận, giấu nham sắc mơn mớn của mình trong những bộ y phục giản dị quê mùa...Thạch Kiên cũng có 1 lần sàm sỡ An Ninh không thành...Song, Sương Diệp từng hứa, nếu một mai này hai người chia tay, trước khi bỏ nhau, cô ta sẽ giúp Thạch Kiên có một đêm xuân bên người ngọc...Tiếc là chuyện xảy ra khi cô ta vẫn còn chưa chán yêu mình...

-Với số tiền này...em định làm gì?

-Chúng ta sang Đài Loan...Em muốn mở một cửa hàng thời trang...Còn lại thì chơi cho đã. Số tiền này có lẽ xài được một thời gian.

-Sau đó...-Thạch Kiên cắn nhẹ vành tai nuốt nà- Lấy chồng tiếp à?

-Ừ...Có thể...Nhưng kiểu chồng tài giỏi thì cho em xin đi...Không có hứng thú...Em chả muốn làm cái bóng sau lưng họ...

Kiều Sương Diệp ngang tàng, mạnh mẽ và thủ đoạn. Cô thông minh nhưng lại vận dụng trí thông minh làm những việc không đáng.

Đêm dài...

Phương Đông dựa vào tường, rít từng hơi thuốc...

Cô gái nhỏ sau khi ân ái đã thiếp đi. Mái tóc dài buông xõa, gương mặt thanh tú bình yên...

Hôm đựng quà lần tiền mừng đám cưới không còn một thứ gì đáng giá. Quần áo cô dâu mang về nhà chồng cũng mất dạng...Không khó để Hà Phương Đông nhận ra, mình đã gặp một cô dâu chạy trốn.

Cô dâu chạy trốn vì tình yêu thì không phải không có, bỏ chú rể một mình chờ vợ ở lễ đài.

Cô dâu của anh bỏ trốn để lại một món quà bồi thường không tệ. Cô bé này...mong là đã qua tuổi vị thành niên.

Vẫn còn trong trắng và e lệ, như một đóa hoa chớm nở, chưa đủ trưởng thành để bướm hưởng dụng vị ngọt ngào.

Cô ấy có biết chuyện, có phải là đồng phạm hay chỉ là một nạn nhân?

Nếu là đồng phạm thì việc dâng hiến cái quý giá cho một kẻ xa lạ cũng thật là can đảm.

Nếu là nạn nhân thì là một cô gái nhỏ đáng thương?

Trời sáng rồi sẽ tỏ tường tất cả...Không có gì nặng nề hơn việc phải đợi chờ khi trong lòng có bao điều muốn hỏi.

Đêm thật là dài.....

Mới sáng sớm, phòng của Uyên Như đã vang lên tiếng gõ cửa. Lười biếng trong chăn, giọng cô nhừa nhựa:

-Ai đó...

-Là anh hai...

-Anh hai?

Khoác vội chiếc áo khoác, Uyên Như mở cửa. Phương Đông đợi ngoài cửa, quần áo đã chỉnh tề:

-Hi...

-Anh hai...có chuyện gì?

-Em cho anh mượn một bộ quần áo đi.

-Dạ?

-Quần áo của cô ấy chắc cũng cỡ em... Cho anh hai mượn 1 bộ quần áo.

Chuyện gì? Chị dâu không lẽ nghèo đến mức không có để mặc sao? Huống chi hôm qua Uyển Như thấy một cô gái nhỏ khệ nệ mang 2 va li to dùng đến cho chị ấy...Nặng đến vậy nhưng chị ta để cho cô bé mảnh khảnh kia phải mang, làm cho Uyển Như bất bình không ít:

-Nhưng mà chị hai...

-Có cho mượn không?

-Cho -Uyển Như bĩu môi- Làm thấy ghê...

Cố tình chọn một bộ đồ quê nhất của mình, trao cho anh trai, Uyển Như dài giọng:

-Nè...

-Ngoan...-15 phút nữa, xuống mời ba mẹ, nói ba mẹ gọi giùm luôn ba mẹ vợ của anh hai...Anh hai có chuyện muốn nói...

Mặc cho đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên khôn kể của Uyển Như, Phương Đông cầm theo quần áo quay về phòng...

Buổi sáng, khi cô bé kia thức dậy, nhận ra tình trạng của mình, vừa hoảng hốt, vừa thống khổ.

Không cần lời giải thích, Phương Đông cũng đã hiểu ra ai là nạn nhân và ai là thủ phạm.

Cô bé bật khóc...Cái khóc âm thầm, cắn chặt môi mà khóc trong tức tưởi chứ không gào thét, hoảng loạn như một số cô gái lần đầu gặp những cú sốc trong đời.

Cái khóc của những con người đã quen chịu đựng...đã từng chịu nhiều uất ức, khổ đau.

Phương Đông thở dài:

-Em mặc quần áo vào đi....Chúng ta cần nói vài chuyện...Tôi là Hà Phương Đông...

5. Chương 09-10

Căn phòng khác trở nên ngột ngạt.

Ông bà Kiều không dám nhìn mặt người bạn cũ của mình. Cả gia đình ông Văn không ai phiên trách hay có lời nặng nhẹ gì ông...Nhưng chuyện đã xảy ra...Ông đứng là không còn mặt mũi:

-Con đại cái mang...Những thiệt hại nhà anh chị chúng tôi sẽ cố gắng bồi thường...Sương Diệp...đưa con gái bất hiếu này, chúng tôi nhất định mang về, cho nó qua nhà để mà chuộc lỗi.

-Chuyện bồi thường thì không cần đâu anh- Ông Văn thở dài- Không ngờ chuyện lại ra thế này...Chúng tôi mời anh chị sang đây là để tìm cách giải quyết cho êm xuôi mọi đường chứ không phải là truy cứu hay làm khó dễ gì cả.

Uyển Như thương cảm nhìn cô gái đang co ro trong một góc phòng.

Gương mặt thanh tú tái nhợt. Cô cố thu mình, mong không ai để ý tới mình. Là cô gái mảnh khảnh hôm qua đã mang hành lý đến cho chị dâu hụt của cô...Uyển Như còn chạy đến xách phụ và giúp cô ấy mang về

phòng. Sau đó chị dâu cũng vào và nói có chuyện muốn dặn dò, đuổi khéo cô ra ngoài...Thật là dạng người mưu mô thâm độc...

-Còn cô bé đó? Cháu là ai?

Bà Văn nhẹ nhàng hỏi. Cô gái này, suy cho cùng cũng chỉ là một nạn nhân:

-Cháu tên là Trình An Ninh...Là cháu gái của vú Thắm nhà tôi.

Mái tóc dài óng ả, gương mặt non tơ không trang điểm...Nhìn cô bé, bà Văn thật lòng thích hơn nhiều so với con dâu hệt của bà:

-Cháu...Thật thất lễ nếu bác hỏi chuyện riêng tư đến như vậy...Nhưng cháu và Phương Đông nhà bác...đã có gì chưa?

An Ninh giật mình. Đôi má nhợt nhạt ửng hồng...Đầu ong ong, đau nhức...

Cô không trả lời...

Thiên Tường ái ngại nhìn mẹ:

-Mẹ...

-Thật tình thì hỏi những câu như vậy là không nên...Nhưng mẹ cũng muốn xác định cho rõ ràng.

-Con và cô ấy đêm qua cũng phát sinh quan hệ rồi- Phương Đông lên tiếng rồi quay sang phía ông Kiều- Thưa bác, dù sao chuyện cũng đã xảy ra...Cháu và gia đình cũng rất tiếc song không hề có ý định đòi bên đó phải bồi thường gì cả...Nếu đêm qua cháu tỉnh táo hơn một chút thì đã không cùng An Ninh phát sinh quan hệ. Hiện giờ vấn đề cần quan tâm không phải là danh dự gì của hai nhà mà là thiệt thòi của An Ninh. Cháu muốn chịu trách nhiệm với An Ninh...

An Ninh ngược đôi mắt trong veo lên nhìn Phương Đông:

- Cháu và Sương Diệp cũng chưa đăng ký kết hôn nên không có gì rắc rối về mặt pháp luật cả.-Phương Đông nắm nhẹ bàn tay run rẩy của An Ninh- Xin lỗi em...

An Ninh không biết phải làm gì cả. Cuộc đời cô...Ngay cả với người An Ninh yêu thương nhất, cô cũng chưa bao giờ đặt lòng tin trọn vẹn vào anh...An Ninh hiểu rõ...với một đứa con gái có người thân mà cũng như không thì cuộc đời trong trắng trong mắt người khác chỉ như một thứ công cụ, một món hàng cho người ta trao đổi. Cô cũng hận...Nhưng hận rồi thôi...Chứ cô cũng chẳng biết làm sao nữa:

-Thưa ông bà...thưa hai bác...Cháu xin phép về nhà với ngoại cháu. Cháu đi cả đêm chắc ngoại rất lo...

An Ninh chỉ có thể nói được như thế. Mất cũng đã mất rồi...Cô còn có ngoại phải lo...Ngày hôm nay phải sống. Ngoại không còn ai thân thuộc, nếu An Ninh vì mất mát này mà sụp sụp, ai sẽ đỡ đỡ với bà những ngày tháng cuối đời...

Những chuyện tiếp theo diễn ra như thế nào, An Ninh không biết...

Cô chỉ lằm lũi về nhà. Căn nhà thuê bé xíu- nơi hai bà cháu cô nương tựa nhau mà sống. Về đến nơi, An Ninh nhìn thấy ngoại và dì La đang ngồi trước cửa, dường như đang đợi cô về.

-Thưa ngoại...Thưa dì La...

-Ninh Ninh về rồi à? – Dì La ngọt ngào – Hôm nay dì qua đây nhắc con tới ngày trả tiền thuê nhà rồi...Nhưng nếu con chưa có thì đợi vài ngày cũng được. Miễn là đừng trễ quá là được rồi.

-Dạ...con biết rồi dì La.

Lương tháng này An Ninh chưa được lĩnh. Nhưng lĩnh lương thì phải quay về nơi đó, chỗ gián tiếp đưa cô vào bước ngoặt cuộc đời.

-Ninh Ninh à...Sao hôm nay con lại đi qua đêm...Tối qua ngoại cứ trông...nhưng không biết làm sao liên lạc với con cả.

An Ninh muốn gào khóc, muốn nhào vào lòng ngoại, tức tưởi kể cho bà biết chuyện đã qua....Nhưng kể thì được gì? Rồi hai bà cháu chỉ có thể ôm nhau mà khóc. Ông bà Văn cũng từng là người ơn, chuyện không phải do họ gây ra, An Ninh cũng không muốn làm hai người đau lòng hơn nữa.

Xem như một tai nạn, một bài học để đời...Sau đó, cô lại đứng lên, tiếp tục mà sống...

-Ngoại ơi...Mình vào trong đi ngoại.Ngoài này trời gió lớn...Con cũng đi nấu cơm...

An Ninh tìm việc làm khác trong một quán ăn nhỏ...

Bằng cấp không có, cô chỉ có thể làm vậy. Ông chủ của quán này là A Đạt, vốn cũng thích cô. An Ninh thì sợ cái nhìn như muốn thiêu đốt của anh ta, nhưng ngoài chỗ này ra, không đâu cho một người mới vào làm như cô vay ngay 850 tệ để trả tiền nhà cả.

-An Ninh...bàn số 4...Nhanh lên!

Vợ A Đạt là Trương Tĩnh Như, kể từ ngày nghe nói An Ninh vào quán làm việc bỗng dưng ra ngồi ở quầy thu ngân nhiều hơn. Dù sao cô cũng biết tính chồng mình.

-Dạ...

An Ninh vội vã ra bàn dọn dẹp. Hai vị khách nam ngồi ở bàn vừa thấy cô thì bỗng dưng ngồi lại...Một người cười với An Ninh:

-Chỗ này có trà hoa cúc không cô em?

-Dạ có...-Dẹp mấy cái tô lên khay, An Ninh đáp nhanh- Anh dùng trà hoa cúc ạ?

-Ừ...Trà hoa cúc đó...ngon như em là được...

Anh ta thô bỉ vuốt lên người An Ninh.Phản ứng rất nhanh, cô né người, biến sắc:

-Xin anh tự trọng cho...

-Anh rất tự trọng đấy chứ...Em xinh xắn thế này, làm bồi bàn chi cho uống vậy...Theo anh đi...

An Ninh lùi lại phía sau, đôi mày cau lại:

-Anh không uống trà thì thôi...Tôi vào...

-Đâu mà có dạng phục vụ nói chuyện với người thế hả? Bà chủ đâu...

Bọn chúng đang muốn gây sự. Dù biết vậy nhưng khách hàng là thượng đế, vả lại cũng không ưa An Ninh nên Tĩnh Như cũng quát lên:

-Quý khách bớt giận...Vào trong mau...Hôm nay xuống bếp rửa hết đồng chén đĩa rồi lau hết quán ăn, trừ lương ngày hôm nay cho chờ cái tội hỗn láo với khách.

Bản thân An Ninh không có lỗi, nhưng cô vẫn không thể cãi lời. Vì miếng cơm manh áo, đành phải chịu cho người ta sỉ nhục.

Phương Đông khẽ thở dài...

Cả tháng nay, anh lằng lằng dõi theo cô.Ban đầu thực tình Phương Đông cũng có ý nghĩ An Ninh chỉ là đang nâng cao giá trị của mình. Chỉ vài ngày thôi, cô sẽ quay về nhà ông bà Kiều đòi tiền bồi thường, hay ít ra cũng kiếm của họ một khoản tiền bịt miệng.Đời mà...

Cô không làm vậy...và đến nay cũng không có dấu hiệu gì là sẽ làm vậy...

Hà Phương Đông không quan tâm người khác làm gì. Xưa nay ngoài những người anh cho là mắc nợ phải trả nợ ra thì chưa bao giờ quan tâm tới ai khác cả.

An Ninh là một chủ nợ đặc biệt. Cô không cần trả nợ...Nhưng lại khiến người nợ muốn trả hoài.

Đến 10 giờ An Ninh mới tan ca...

Mua thêm một ít cháo, cô chào A Đạt và Tĩnh Thư rồi về nhà. Dù biết chị ta không ưa mình nhưng An Ninh cần chỗ làm này hơn bao giờ hết.

-Hi!

An Ninh ngẩng mặt lên:

-Là...là anh sao?

Người mới gặp một lần nhưng số phận đã cho hai người một sợi dây liên kết chặt chẽ. Mặt An Ninh đỏ bừng khi nhớ tới thời điểm sáng hôm đó, trên chiếc ghế dài, anh đã chăm chăm nhìn cô tỉnh dậy với tấm thân trần trụi:

-Là tôi...

-Anh...anh đến đây làm gì?

-Tôi muốn gặp em thôi...

-Không cần đâu...Tôi phải về nhà.

An Ninh khổ sở từ chối. Chuyện hôm đó không lẽ không thể xem là một cơn ác mộng hay sao?

-Đoạn đường này vắng lắm...Tôi đưa em về!

Hôm lên Yahoo Messenger, Diệp Vũ đã cười không kèm được khi nghe câu chuyện của anh. Lần đầu tiên, Phương Đông nổi đóa với bạn:

-Cười cái gì?

-Không...Duyên trời định mà...Năm bắt lấy đi! Thật lòng có đôi khi cái câu cửa miệng của mày "Đã là chuyện của hôm qua" không thích hợp đâu.

Đã là chuyện của hôm qua. Chuyện cũ thì sẽ quên.

Nhưng, liệu có được không? Cô bé nhỏ dù tỏ ra không có gì song thái độ sợ sệt của An Ninh lại tố cáo rất rõ ràng là cô vẫn nhớ...

Phương Đông không xem nó là chuyện hôm qua được, không chỉ vì chưa trả được nợ đã vay.

Một tiếng thở dài rất khẽ.

An Ninh vội vã đi phía trước, không để ý tới đèn đường.

-Muốn chết à?

Phương Đông ôm lấy cô...và nhận ra tim mình...thình thịch.

Mùi hương tóc...Vóc dáng mảnh khảnh run run...

-Nếu tìm được rồi, đừng bao giờ buông tay....

Hà Phương Đông xiết An Ninh chặt hơn chút nữa...

Cả đời này...chắc chắn sẽ không buông...

Một cú điện thoại:

-Ông Hà...Hồ sơ khởi kiện của ông đã hoàn thành...Tôi sẽ gửi cho ông trong buổi sáng nay.

-Vâng...Trương luật sư, phiên ông gửi cho phía ông Kiều một bản.

Không ngoài dự đoán của Hà Phương Đông, quả nhiên chỉ khoảng 2 tiếng sau đã có tiếng điện thoại reo:

-Thưa giám đốc Hà...Chủ tịch muốn gặp ông.

-Vâng!

Đẩy cửa phòng ông Văn, Phương Đông cười khẽ:

-Chào chủ tịch!

-Con ngồi xuống đi!

Ném xuống bàn xấp hồ sơ, ông Văn giận dữ:

-Hồ sơ khởi kiện này...con định thế nào?

-Theo những điều khoản thỏa thuận của hai bên thì Cty chúng ta sẽ cho bên Kiều gia vay 150 triệu để cải tạo hệ thống máy móc, trả lương nhân công, tránh trường hợp sản xuất bị đình trệ. Hợp đồng cũng có quy định rõ, chúng ta sẽ không thu lợi nhuận nhưng trong thời gian 3-6 tháng, nếu có nhu cầu cần kíp chúng ta có thể thu lại tiền vay. Tôi đã Fax sang bên ấy về nhu cầu thu nợ...Họ không có khả năng thanh toán nên phải bị khởi kiện ra tòa.

-Con thừa biết việc cho vay chỉ là do bác Kiều không muốn mắc nợ nên ba lập ra bản hợp đồng cho vay này. Điều khoản là không xác định thời gian...Nhưng trong hợp đồng soạn thảo để cho 2 bên ký con lại thay đổi điều kiện hợp đồng...Làm thế khác nào bức chết bác ấy...

-Chuyện làm ăn vốn không thể nói đến tình cảm...Vả lại...chủ tịch...Hợp đồng của chúng ta có quy định, trong thời gian làm việc những gì liên quan tới công ty đều do tôi toàn quyền quyết định. Bản hợp đồng này đã được các đại cổ đông thông qua. Nếu cần chủ tịch cứ cho hội đồng quản trị, xem tôi có làm gì sai không?

-Con...

Thực sự tức chết với đứa con này...

-Ba biết chuyện Sương Diệp đã làm cho con bị đả kích rất nhiều. Phương Đông à, bác Kiều cũng không có muốn việc đó đâu con...Con nên nể tình ba.

-Kiều tổng là bạn của chủ tịch...không liên quan gì đến tôi...Nhưng nếu ông ấy trở thành người có ơn với vợ tôi..Thế thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn rồi.

-Ý con là...

-Tôi không nói đến Kiều Sương Diệp. Tôi muốn ông ấy thuyết phục Trình An Ninh...Chỉ có vậy thôi!

Đêm qua Phương Đông đã gọi cho mẹ:

-Thực sự khi thích một cái gì đó, dù có đoạt được bằng thủ đoạn cũng không sao phải không mẹ?

-Nếu con tự tin con sẽ làm cho người ta hạnh phúc thì cứ làm đi!

Thích?

Không!...Không chỉ là thích.... Anh đã không quên được cái dáng vóc mảnh mai đó thật rồi.

Có lúc Hà Phương Đông đã nghĩ ...Hay là cho người bắt cóc cô...mang cô nhốt trong một nơi nào đó...Đêm đêm triền miên, để khi cô mang thai sẽ không rời mình được nữa.

Diệp Vũ đã cười " Biến thái...Tôi bắt cóc cưỡng hiếp người nặng lắm...Không chừng mất cả chì lẫn chài".

Phương Đông cũng không can đảm nhìn cô khóc...Ngày đó, cái dáng khóc căm lặng, cắn chặt môi đã khiến tim anh có chút nhói đau. Bây giờ nhớ lại càng thêm đau xót.

Cô trọng tình nghĩa, Phương Đông sẽ dùng tình nghĩa để bức cô, cho An Ninh ngoài cách tình nguyện gả cho anh thì không còn con đường nào khác.

Tàn nhẫn? Giật giành bằng thủ đoạn...Có lẽ kiếp này mình không làm người tốt mãi được rồi.

Lại một tiếng chuông điện thoại.

-Alo...Luật sư Trương?

-Chào ông Hà...Tôi cũng vừa hoàn thành việc mua bán với bà La Dung...Và tôi cũng nhận được một thông tin thú vị liên quan đến cô Trình An Ninh. Đêm nay bà La sẽ tổ chức một buổi tiệc ở nhà hàng Phúc Châu.

Người hẹn với bà ta là Quảng An Sinh, có một tiệm vải lớn...Mấy ngày trước ông ta đã chuyển 10 vạn vào tài khoản bà La...Đêm nay bà ấy cũng thuyết phục cô Trình đến dự buổi tiệc đó với lời hứa sẽ giúp cô gặp mạnh thường quân cho mượn 15 vạn để phẫu thuật cho bà cụ.

-Vâng...Cảm ơn Luật sư Trương.

Một con thỏ ngây thơ, càng co mình trốn trong hang, càng có nhiều thợ săn muốn tóm lấy...Em có thể kiên cường và giàu lòng tự trọng nhưng tiếc thay xung quanh em toàn là những kẻ thấy tiền chói mắt, không mấy may nghĩ tới nhân phẩm của em đâu.

Buổi chiều, dì La đến nói với bà cháu An Ninh ba ngày nữa phải dọn ra khỏi nhà vì có một người chủ mới sẽ đến đây.Với số tiền ít ỏi còn lại sau những ngày làm thuê, cô cũng không biết mình có tìm nổi một chốn trú thân không thì bỗng nhiên lại thêm một tin nữa là sẽ có một vị mạnh thường quân sẵn sàng bảo trợ cho bà cô tiền phẫu thuật, để tim bà được trở nên khỏe mạnh hơn.

Như là một giấc mơ...Nhưng không biết giấc mơ này có trở thành sự thật không? Cô sợ...Song trái tim bà vẫn là quan trọng hơn.

Trong túi xách của An Ninh là một bình xịt hơi cay, một ít thuốc già rượu, một con dao...Bài học đau đớn ngày nào cô sẽ không bao giờ quên được...

Thế nhưng...

An Ninh chỉ là một con cừu non bé nhỏ. Mà sói thì nhiều thủ đoạn.Cừu mãi mãi vẫn là cừu.

Người họ Quảng không tỏ ra sàm sỡ, không có nghĩa là hẳn ta bỏ tiền ra không có mục đích. Một cô gái xinh tươi mơn mớn, dù không lâu dài nhưng cũng có thể làm một người tình.

Đang lúc chuẩn bị trao hàng thì cánh cửa bỗng dưng bật mở:

Hà Phương Đông cùng một nhóm người lừng lững bước vào...

Một trận đòn thừa sống thiếu chết trút lên người gã họ Quảng, mặc cho tiếng van xin...mặc cho những lời rên rỉ yếu ớt:

-Các người...các người là ai? Tôi...tôi báo cảnh sát...

-Bà báo đi! -Hà Phương Đông lạnh lùng- Rồi toàn bộ màn kịch dàn dựng lừa gạt để cưỡng bức con gái người ta sẽ được đưa đến cho cảnh sát.- Quay sang gã họ Quảng đang nằm thụp dưới sàn, Hà Phương Đông nhẹ giọng- Thế nào ông Quảng? Ông tưởng tượng toàn bộ cảnh này được gửi cho vợ con ông thì sẽ thế nào đây?

Mắt gã họ Quảng xanh mét như tàu lá...Danh dự gia đình. Gã không ngừng van xin...đổ lỗi cả cho dì La đã dụ dỗ hẳn ta phạm tội.

Phương Đông nhẹ miết tay lên gương mặt đang say ngủ của An Ninh.

Khờ quá! Cả cuộc đời này không bao bọc chở che, có lẽ em sẽ bị người ta lừa gạt mãi thôi.

Hắn cúi xuống bế bổng An Ninh lên.

-Trói cả hai lại...Dùng chút thuốc cho họ hưởng thụ với nhau đi!

An Ninh đã ngủ một giấc rất ngon.

Khi cô tỉnh lại, đây là một căn phòng xa lạ...

Buổi tiệc...những ly nước...Sau đó là không còn biết gì cả. An Ninh hoảng hốt nhìn xuống quần áo của mình.

Ngoại ơi!

Tiếng mở cửa lách cách...Một người tiến vào. An Ninh thẳng thốt:

-Bà chủ...

Là bà Kiều..Vẽ áy náy vẫn còn trên gương mặt của bà:

-Cháu uống nước đi!

-Sao...sao cháu lại ở đây ạ? Cháu phải về nhà...Bà ngoại cháu...

-Sáng nay ngoại cháu đã được đưa vào bệnh viện rồi...BS sẽ khám, sao đó sẽ mổ cho vú ấy.

-Ngoại cháu...?- An Ninh không tin vào tai mình- Nhưng ai làm vậy? Cháu muốn biết...

-Là cậu Hà...Hà Phương Đông của Văn thị.

Hà Phương Đông...Người đó?...Nhưng mà...

-Cháu...sao người đó lại giúp cháu? Cháu đã nói là anh ấy không cần áy náy gì cả...Cháu vốn không truy cứu mà.

-Ta hiểu...Cậu ấy cũng hiểu. Cậu ấy làm vậy vì cậu ấy thật lòng thích cháu...Và ta cũng mong cháu nhận lời của cậu ta...

Một tấm thiệp.

An Ninh mở ra.

Lấy anh nhé?

Cô run tay, cảm thấy như có một tia hàn khí vừa tỏa đầu đây.

Bà Kiều bất ngờ quỳ xuống:

-An Ninh...Ta cũng van cháu...Chỉ cần cháu bằng lòng lấy cậu ta...Văn gia nhà ta mới có thể được cứu...Ta van cháu. Giúp cho chúng ta đi!

An Ninh đã ngồi bó gối như vậy rất lâu. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra trong mấy ngày nay nữa. Ông bà Kiều...bà ngoại cô...toàn là những người An Ninh phải thọ ơn, dùng cả cuộc đời đền đáp còn chưa thỏa. Bây giờ chỉ là...số phận họ đang ở trong quyết định của mình:

-Nếu em không đồng ý, anh sẽ không giúp ngoại em phẫu thuật sao?

-Không có...Ngoại em là tất cả của em- Hà Phương Đông tỉnh táo- Chỉ là ông bà Kiều...họ sẽ không được yên thân...Lúc đó em phải cứu mang thêm họ mất.

An Ninh nhớ lại...Ngôi nhà đó ai cũng tốt với cô...Có lẽ trừ tiểu thư ra.....Ông bà chủ, bác Long, thím Quyên đều hết lòng bảo ban An Ninh như ruột thịt.

Họ đều đã rất già rồi...Ngôi nhà đó sụp đổ, họ sẽ sống thế nào? Bản thân An Ninh và ngoại còn lo chưa xong, làm sao có thể...

Lấy Hà Phương Đông? Dù cô từng thất thân với anh, nhưng bản thân An Ninh luôn biết phân biệt thấp cao. Cô không vô liêm sỉ để người ta cho mình lợi dụng vào nhà danh gia vọng tộc.

Một lời bằng lòng là giải quyết xong tất cả.

An Ninh thừa nhận mình đang mệt mỏi. Nhà không có...bản thân không có nơi nào để dựa vào. Cô cũng chỉ là một cô gái mới ngoài 20 tuổi.

Quyết định rồi!

Những ngón tay bấm số của An Ninh bỗng dưng run rẩy:

-Alo...Làm ơn cho tôi gặp anh Hà Phương Đông...

-Không cần phải gọi đâu. Anh đây!

Phương Đông như một cơn lốc ủa tới. Vòng tay xiết chặt thân vóc mảnh mai. Cô không kháng cự nữa, chỉ thoáng giây nhẹ rồi bất động.

Anh biết An Ninh hoàn toàn thỏa hiệp....Trước những đòn tấn công liên tục, cô không thể giữ vững lớp vỏ kiên cường.

Nụ hôn đùa bỡn má hồng...Rồi quần lấy bờ môi mộng đỏ.

Phương Đông biết, cách tốt nhất là làm cho An Ninh không đường quay lại, dù có hối hận cũng không thể lựa chọn...

Anh kéo cô vào trong. Vốn đã dùng thủ đoạn, một chút cưỡng ép sẽ không gọi là quá đáng...Phương Đông lần xuống dưới...Những chiếc cúc áo mở ra....Dưới sự nhiệt tình lẫn áp chế kia, An Ninh cũng không chống cự được lâu. Cô xuôi tay, chấp nhận số phận...Đã không bao giờ có thể quay lại hôm qua. An Ninh bây giờ phải tiếp tục một quãng đời mới mẻ...Những kỉ niệm êm đềm chỉ là một giấc mộng...Mà mộng nào rồi cũng sẽ tan nhanh!

6. Chương 11-12

Trong ngọt ngào thường tồn tại đắng cay và trong đắng cay xen vị ngọt ngào hạnh phúc...

Đã từng đám cưới linh đình nên bây giờ Hà Phương Đông và An Ninh chỉ tổ chức một buổi tiệc nhỏ mời bạn bè của hai người. Những người thực sự thân thiết.

Rà soát lại danh sách, Phương Đông thầm so sánh. Vợ mình có 8 người còn anh suy đi gẫm lại chỉ có 2.

Ăn ở thế nào mà sống suốt 30 năm lại chỉ tìm được 2 người bạn thân thôi nhỉ?

Phương Đông không hẳn là một đứa khép kín. Hồi đi học thì quen cả lớp. Lên trung học do tham gia đội bóng rổ và bạn làm thêm nên cũng ít gặp gỡ bạn bè. Thời đại học...những người bên anh còn lại có mình Diệp Vũ. Đơn giản...bởi bồi đắp một tình bạn không phải một sớm một chiều...Cả hai đều không có thời gian cho những mối quan hệ khác.

Tiệc khá vui. Diệp Vũ mang cả con đến dự. Niệm Bằng cười toe toét khoe hàm răng không còn sún nữa.

Cuối tiệc, Phương Đông tiễn Diệp Vũ ra xe.

-Về khách sạn à?

-Ừ...Ngày mai mới về Thượng Hải.

-Cho gửi lời hỏi thăm bà mẹ và em bé sơ sinh nhé.

-Quà đi! Khỏi gửi lời...

-Về đi...Hôm nào rảnh, tao ghé nhà.

-Ừ.

Diệp Vũ nhìn về phía đông. Thành phố hôm nay đèn sáng nhiều, không nhìn thấy được rõ về phương đông.

-Tối nay không có sao nhĩ. Tao muốn xem phương đông có thêm ngôi sao nào sáng không?

-Không đâu...Trời đất khó thay đổi lắm. Chỉ có một ngôi sao sáng nhất ở đó thôi.

-Về nhé!

-Bye....

Phương Đông quay vào nhà. Vợ của anh có lẽ mệt quá nên đang ngồi phịch xuống giường, đôi giày cởi ra đặt ngay bên cạnh:

-Đau chân à?

-Dạ...

-Sao em không đi cái đôi thấp thấp ấy...Đôi này cao mà.

An Ninh không thể nói rằng dù gì là con gái, cô cũng thích đẹp hơn. Chiều cao của cô cũng khá khiêm tốn, chỉ có 1,58m nên khi đứng với Phương Đông, không mang giày cao gót trông chênh lệch vô cùng.

-Ngón út sưng hết cả rồi. Để anh đi lấy dầu bóp cho...

-Thôi đi anh...-Má An Ninh đỏ bừng- Để ngày mai là hết thôi mà...Em...

-Lần sau mang giày thấp một chút...Thoải mái là được. Giày cao gót của phụ nữ các em chỉ toàn hại người thôi.

Mặc An Ninh bối rối, Phương Đông vẫn kiên nhẫn ngồi xoa chân cho vợ. Công việc này cũng đã quen, vì Phương Đông cũng nhiều lần bóp chân cho mẹ.

Hồi nhỏ anh hay vùng vằng:

-Đàn ông đại trượng phu...sao lại làm cái việc tào lao này?

-Đàn ông đại trượng phu mà mẹ mình không bóp nổi được giùm cái chân, thì làm sao mà là đàn ông tốt được.

Đàn ông tốt? Theo định nghĩa của mẹ, đàn ông tốt là đàn ông thích gì sẽ không chần chừ đoạt lấy, làm mọi cách để bảo vệ nó, để nó không thuộc về người khác.

-Mẹ xúi con mẹ bắt chấp thủ đoạn à? Rủi cô gái đó có người yêu hay là có chồng, mà con mẹ là người thứ ba thì sao?

-Nếu con tin tưởng mình có thể làm cho cô gái kia hạnh phúc hơn thì làm người thứ ba chả có gì là xấu cả. Còn đoạt được rồi mà không biết trân trọng, không biết giữ gìn, làm người ta khổ sở mà cứ ích kỷ nín kéo thì vứt đi là đúng lắm rồi.

Lúc đó chưa biết yêu là gì nên với lời của mẹ Phương Đông chỉ cười trừ, sau đó không mấy lưu tâm nữa.

Đoạt được rồi phải làm cho người ta hạnh phúc, không được thì chỉ là thằng đàn ông đáng vứt đi...

-Được rồi anh..Em đỡ rồi...

Ôm lấy eo An Ninh, Phương Đông chợt hỏi:

-Ninh Ninh này...Em học đến đâu rồi?

-Em...em chỉ mới tốt nghiệp trung học thôi...Có gì không anh?

-Em có định đi học lại không?

-Em không biết nữa...Em bị lạc hết bằng cấp rồi...

-Bằng của em cấp ở đâu? Nếu mất thì quay về xin cấp lại...

-Em...em tốt nghiệp ở Trùng Khánh.

-Trùng Khánh à?Thế thì khá xa nơi đây...Sao em và ngoại lại đến Quảng Châu?

-Em...

An Ninh có vẻ bối rối...Hà Phương Đông cũng nhận ra điều đó nên không hỏi thêm gì nữa, nhẹ nhàng.

-Vài ngày nữa anh sẽ sang đó nhờ người xin lại bằng cấp cho em. Sau đó thì ôn thi để năm sau em thi lại vào đại học nhé?

-Anh...anh cho em học đại học sao?

-Đương nhiên rồi...Anh cũng đâu có muốn vợ anh là một con búp bê. Em đi học với Uyển Như, anh cũng yên tâm...

-Dạ...Em cảm ơn anh!

-Cảm ơn thì cảm ơn cả đời cũng chưa đủ đâu em...Ngoan... tắm rồi đi ngủ sớm. Cả ngày nay em cũng mệt rồi, Sáng sớm, Hà Phương Đông đã ra khỏi nhà. Anh đến ngân hàng.

-Xin chào quý khách. Tôi có thể giúp gì cho quý khách.

-Làm phiền cô...Tôi muốn kiểm tra tất cả tài khoản có tên Jimmy Ho, tên tiếng Hoa là Hà Phương Đông. Đây là hộ chiếu và chứng minh thư của tôi.

-Vâng...Phiền ông đợi cho một chút.

Bao nhiêu năm làm việc, cũng có thể kiếm được một khoản tiền đủ để lo cho tương lai của bản thân. Tạm thời sẽ mua một ngôi nhà để xây tổ uyên ương trước đã.

Điện thoại reo...

-Alo? Gì đó nhóc?

-Ba nói anh hai xin nghỉ hôm nay?

-Ừ.

-Trưa nay về ăn cơm nha anh hai...Anh ba đưa bạn gái về nhà đây.

-Ừ...Chị dâu đâu?

-Chị dâu đang ở dưới bếp. Anh muốn gặp không?

-Không. 10 phút nữa, anh về liền.

Khung cảnh cả nhà quây quần bên nhau dùng cơm thật ấm áp. Lâu lắm rồi, ông Văn không cao hứng đến vậy:

-Thiên Tường đám cưới xong xem như ổn rồi. Ba sẽ giao công ty lại cho 2 con cùng quản lý...Ba mẹ già rồi...

-Mấy hôm trước con cũng đã nhận được lời mời của một công ty....Sau khi bàn giao toàn bộ sổ sách và công việc cho Thiên Tường, con sẽ sang đó làm.

Lời của Phương Đông như tiếng sét giữa bầu trời đang yên tĩnh.

Không khí yên lặng. Mọi người sững sờ nhìn anh:

-Anh hai...sao lại vậy? Công việc đang tốt mà...Anh...

-Bản hợp đồng của anh có thời hạn 1 năm...Bây giờ Cty cũng đã đi vào ổn định, em cũng đã quen với công việc. Anh hai cũng nên rút lui rồi.

Phương Đông rất bình tĩnh và lời nói của anh không hề giống nói đùa.

-Anh hai à...Cả nhà mình đang rất vui vẻ mà anh hai...Anh đừng...

-Con không xem đây là nhà của mình sao?

-Không ạ...Con không sống ở đây...Chúng ta cũng chưa hiểu gì về nhau mấy. Thật sự con nhận ba cũng bởi con không muốn Thiên Tường như ba ngày đó...Có người yêu quý mà phải lấy một người mình không yêu thôi.

Không trách móc nhưng lòng ông Văn đau lắm. Như Tử Liên của năm nào đó đang nói với ông:

- Sao lúc đó anh không nói cho rõ với em...Đã yêu nhau sâu đậm như vậy. Bây giờ ôm em mà anh lại nhớ đến chị ấy. Đâu có hạnh phúc đâu anh!

Tử Liên tình nguyện buông tay, không để ông phải vướng bận trở về Mỹ sau phiên tòa xử li hôn.

Những lá thư tạ lỗi của bà Văn vẫn được hồi âm bằng những lời hết sức nhẹ nhàng: " Yêu đâu có lỗi gì đâu chị".

Khi đó Phương Đông còn rất nhỏ, nhưng khi ông bảo ” Anh không muốn con phải sống trong cảnh chia lìa ba mẹ”. Nó đã bình thản nói với ông ” Không sao đâu ba...Dù sao con cũng quen ở với mẹ một mình rồi.”

Người ta gượng ép sống với nhau là vì đứa con, mong cho con được sống trong tình thương của đầy đủ cha mẹ. Nhưng lại có những đứa con cảm thấy ngột ngạt trong cái đầy đủ đó.Nó không thích ngụy tạo cho mình một cái lớp vỏ hạnh phúc trong khi những nhân vật chính không còn gì để nói với nhau.

-Chia tay đi mẹ...

Phương Đông theo mẹ, thừa hưởng ở mẹ sự kiên cường cộng với lý trí tỉnh táo một cách đáng sợ. Dù nhiều lần anh biết, bà cũng buồn và thêm một vòng tay...

- Chiều nay con sẽ đưa vợ con đi xem nhà mới. Chúng con chỉ làm phiền cả nhà khoảng vài ba ngày nữa thôi. Thời gian qua, cảm ơn mọi người rất nhiều.

Căn nhà này ấm áp, thân thiết nhưng nó không dành cho Phương Đông...Món nợ sinh thành và dưỡng dục mấy năm dài dù việc này chưa thể trả hết song khi ra đi anh cũng không còn mấy cảm giác mình mang nợ...Những ngày sau có thể vẫn là người nhà, vẫn là cha-con, anh- em song tình thương có lẽ mãi vẫn như vậy. Không có khởi đầu, vun đắp cho nên sẽ không bao giờ đậm được quả ngọt lành.

An Ninh bước vào phòng.Phương Đông đang ngồi bên máy vi tính...Cô ngập ngừng gọi anh:

-Anh Đông ơi!

-Hửm?...-Em nói đi- Tay chuyển sang cửa sổ trình duyệt khác, Phương Đông đáp lời cô. Dường như buổi nói chuyện trưa nay không làm anh đắn đo mấy nữa.

-Mình đi sao anh?

-Ừ. Hồi trưa em cũng xem ngôi nhà đó rồi mà. Thấy thế nào?

-Em...em thích lắm. Nhưng mà còn ba mẹ...Em thấy...

-Em thích nhà anh không?

Mới có mấy ngày, không thể khẳng định là gắn bó hay không? Nhưng An Ninh rất thích không khí của một gia đình như nhà Phương Đông. Mẹ anh dịu dàng, ba anh thì nghiêm nghị nhưng ôn hòa. Thiên Tường cũng rất tốt...Uyển Như nhỏ hơn An Ninh vài tuổi nên cũng nhanh chóng thân thiện với nhau...An Ninh cũng từng mong ước mình có được một gia đình đúng nghĩa.

-Ba mẹ anh ly dị khi anh còn nhỏ nên thật tình anh không phải là thành viên của gia đình này...Ở đây luôn có chút không quen. Đôi khi khách sáo hay quan tâm quá cũng khiến có cảm giác không tự nhiên. Em hiểu chứ?

-Dạ...

Kéo An Ninh lại gần, Phương Đông vuốt những sợi tóc dài óng ả của cô. Anh biết bà Văn đã nói chuyện với An Ninh nhiều điều. Bà mong muốn cô sẽ là cầu nối cho anh trở lại với gia đình.

-Sáng mai anh đưa em vào thăm ngoại nhé?

-Dạ...Ngoại cũng rất mong được nói chuyện nhiều với anh...

-Anh không giỏi nói chuyện với người già lắm.Nhưng sau phẫu thuật, có lẽ nên để ngoại ở lại viện điều dưỡng một thời gian. Anh nghe BS nói sức khỏe ngoại không tốt lắm.

-Dạ...Cảm ơn anh!

-Khờ quá!- Ninh Ninh của anh mới 22 tuổi, có những chuyện em cũng nên tận hưởng...Đi học về thì đi ăn kem với bạn bè, đi shopping hay đi xem phim. Bé Uyển Như nhà anh giỏi mấy cái đó lắm.

Những thứ Hà Phương Đông chưa từng trải qua.Vì không có thời gian...Cũng do chúng không thích hợp...

Nếu anh sống trong một gia đình khác, có lẽ cũng sẽ trải nghiệm qua những cảm giác thời sinh viên vui vẻ. Nhớ lại những ngày tất tả đi làm thêm, những đêm thức trắng để hoàn thành cho xong một dự án, đến khi ngấm lại, mình đã lỡ một quãng thời niên thiếu êm đềm.

Ninh Ninh xứng đáng sống tiếp những ngày đó. Như Uyển Như đã từng sống. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô đã có những vết chai của sự nhọc nhằn.

-Tao không tin An Ninh sinh ra trong gia đình lao động đâu. Cô ấy rất có khí chất...

Vẻ đẹp mong manh, thuần khiết này...Đôi mắt trong veo...Nhất là làn da trắng như sứ...Không thể là một cô gái từ nhỏ đến lớn đã phải bươn chải với cơm áo gạo tiền...

Nhưng cô không muốn nói, Phương Đông vốn cũng chẳng quan tâm. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ...Quan trọng nhất bây giờ, cô là vợ của anh.

-Nếu em thích thì những ngày anh bận việc có thể sang nhà chơi...Anh cũng sẽ nhờ Uyển Như phụ đạo thêm cho em vậy. Chịu không?

-Dạ...cảm ơn anh!

An Ninh đang được nâng niu và trân trọng. Cảm giác đó khiến cô không thể nén được sự cảm kích dâng lên tận đáy lòng...Có mang cả cuộc đời trả cho anh, vẫn là chưa đủ.

Chồng cô...Hà Phương Đông...

Chưa thể yêu không có nghĩa là sẽ không yêu...Duyên phận đôi khi cho người ta yêu say đắm một người rồi lại trở trêu mang một người khác đến. An Ninh không còn đường quay lại...nhưng những sợi dây thâm tình lại càng lúc càng xiết chặt cô hơn.

Nợ vật chất trả được, nhưng nợ ân tình thì trả bằng gì? Và bao giờ mới có thể trả xong?

7. Chương 13-14

An Ninh kéo tay chồng...Hôm nay cô không làm thức ăn sáng ở nhà mà đòi anh dẫn mình ra ngoài ăn...

-Anh...Vào đây ăn bánh bao xá xíu đi...Em nghe nói trong đây ngon lắm.

-Ừ- Chiều vợ, Hà Phương Đông đi nhanh hơn.. Chỉ cần cô vui, ăn cái món anh ghét nhất đời cũng không có gì là quá đáng.

-Cho 3 xúng bánh bao...

-Em ăn hết sao?- Phương Đông mỉm cười- Định tắm bồn sẵn sàng để sinh em bé cho anh hả?

-Không có...-Ngượng ngùng, An Ninh đẩy nhẹ vai anh- Em thích ăn thôi mà.

Thực ra hôm nay cô đã có hẹn...Đúng như đã bàn tính, khoảng 5 phút sau, có tiếng reo lên:

-Anh hai...Ba mẹ...Anh hai kìa...

Là Uyển Như và mọi người...An Ninh vẫy tay:

-Uyển Như ơi...

Phương Đông cười nhẹ nhìn vợ. Hai cô gái này diễn kịch thật quá vụng về. Anh đã chọn chỗ ngồi khuất thế này, nếu không hẹn trước, chỉ mới bước vào làm sao mà thấy được.

Nhưng nếu cô đã có lòng như vậy, Phương Đông cũng không nỡ làm cụt hứng vợ mình.

Anh gấp bánh bao, rót trà cho mọi người. Cữ chỉ rất đầm ấm...Ông bà Văn sau phút bất ngờ khi gặp con trai, cũng đón nhận sự chăm sóc của anh.Một thoáng khách sáo, ngại ngùng là không tránh khỏi:

-Công việc ở chỗ mới thế nào rồi anh hai?- Thiên Tường lên tiếng phá tan sự im ắng. Anh cũng mong muốn, người anh này có thể về nhà.

-Cũng tốt...Bên này anh phụ trách bộ phận nhân sự...Là sở trường mà.

Phương Đông trước đây đảm nhận công việc của một chuyên gia đàm phán đầy kinh nghiệm của những công ty tuyển chọn tài nhân sự ở Mỹ nên đối với công việc này vốn rất thừa khả năng.

-Vậy thì tốt quá!

-Đừng nói chuyện công việc nữa...Hôm 10 tây này là sinh nhật ba con. Con về nhé?

-Dạ...Con sẽ về!

Sao lại có cảm giác xa lạ? ....Dù Phương Đông không né tránh, nhưng lại tạo nên một bức tường tưởng mỏng nhưng mà cũng rất khó bước qua.

-Anh hai..hôm nay em với chị dâu đi dạo phố nha...

-Ừ...Phương Đông sực nhớ ra chuyện gì- Em xem ở đây có gia sư nào uy tín thì giới thiệu cho chị em đi. Cô ấy sẽ ôn thi vào đại học sư phạm năm sau.

-Thật sao? Vậy không cần tìm người đâu. Em làm gia sư cho chị hai cho.Được không anh?

-Vậy thì tốt quá rồi- Phương Đông lấy một tấm danh thiếp đưa cho Uyển Như- Địa chỉ nhà anh hai...Em có thể đến bất cứ lúc nào.

Uyển Như rất mến người anh trai này. Anh nói không có nhiều tình cảm với gia đình, song cô không tin những quan tâm trước đây, Phương Đông giành cho cô không phải từ tình thân ruột thịt.

Anh hai đang che giấu lòng mình, đang tự vạch ra một khoảng cách sao?

Đêm qua cô đã gọi lục tìm số điện thoại của " má lớn" để hỏi thăm về anh hai.

Sau phút ngạc nhiên, má lớn đã mỉm cười " Con thật rất ngoan...Phương Đông không phải là không nhớ, chẳng qua là...nó không muốn nhớ mà thôi."

Cô sẽ làm cho anh hai thay đổi, để cả nhà được đoàn tụ dưới một mái nhà. Ba mẹ cũng sẽ vui hơn.

Trong trăm vạn thứ tình, tình thân vốn không ai bán, có bán cũng chẳng ai mua, bởi nó chỉ có ý nghĩa nhất định với những người có cùng huyết thống.

Uyển Như tin là, không có -không có nghĩa mãi mãi sẽ là không có. Đã chưa từng vun đắp, nhưng bắt đầu vun đắp không phải là không có thể.

Được mà...

-Chị dâu!

Giật mình bởi bị Uyển Như hù bất ngờ,An Ninh cười tươi:

-Em làm chị hết hồn...

-Hết hồn gì chứ? Hôm nay theo em về nhà nha...Mẹ có nấu cua biển, ngon tuyệt vời.

-Ừ...Nhưng hôm nay chị phải ghé qua tiệm hoa tươi rồi. 11 giờ chị qua nha...

-Chị vẫn còn làm thêm ở đó à?

-Ừm- An Ninh đã tìm được chỗ làm thêm này gần 2 tháng nay. Một ngày chỉ làm có 3 tiếng buổi sáng, do cô chủ bận việc nhà. Công việc bán hoa cũng nhàn nhã, không tốn nhiều công sức lắm.

-Anh hai không phải đổi sao?

-Không có...Không lẽ sinh hoạt phí cũng phải đợi anh ấy lo sao...

-Em ngưỡng mộ Ninh Ninh lắm nha...Có 900 tệ thôi mà xài được cả tháng.

-Cũng nhiều mà. Lương tháng ở tiệm ăn của chị chỉ có hơn 1300 tệ mà phải trả tiền thuê nhà, tiền ăn uống nên tiết kiệm cũng quen rồi. Vả lại chị cũng vốn không thích mua gì.

-Ninh Ninh là hàng hiếm rồi...Thôi...Em đi đây...11 giờ em đến đón Ninh Ninh nha.

-Bye!

Điện thoại chợt reo.

-Alo?

-Anh đây...Em khỏe không?

Mấy hôm nay Hà Phương Đông đi công tác, cô ở nhà một mình nên có phần lo sợ...Hôm qua gọi điện về, Phương Đông đã nghe giọng của vợ không vui:

-Nếu em buồn thì sang nhà bên Uyển Như cũng được...Khoảng tuần sau anh mới về...

-Dạ...

Bắt chợt bên kia anh im lặng. 1 phút sau mới là câu nói nhẹ nhàng:

-Anh nhớ em...

An Ninh thoáng mỉm cười...Má cô không phấn mà có chút hồng hơn:

-Anh mau về nhà....Em cúp máy nha...Tối giờ làm ở tiệm hoa rồi.

Cô biết tình cảm Phương Đông dành cho mình...Người ta đôi lúc đúng khi cho rằng hôn nhân và cuộc sống vợ chồng sẽ dần dần làm những tình cảm khác nở hoa...Những đêm sức tĩnh, nhìn gương mặt anh bình an bên mình, vòng tay ôm chặt cô, lòng An Ninh rất ấm...Cảm giác an toàn và tin tưởng lạ lùng.

Anh không còn là người lạ trong thế giới của cô nữa.

An Ninh không phải là đá. Dù có thể là chưa yêu...Nhưng Phương Đông đã là một phần đời quan trọng trong cô. Huống chi anh đối xử với An Ninh bằng tấm chân tình...Những nụ hôn của anh trong đêm không còn chỉ nhận về những rứt rề, e lệ...An Ninh đã đáp lại Phương Đông, dù trong vô thức rồi sau đó toàn thân lại ửng hồng phớt mặt cho anh.

An Ninh bước vào tiệm hoa.

-Chào chị Trần...

-An Ninh hả? Em trông hàng nhé...Hôm nay cửa hàng có nhập về loại hoa hồng tím, có khách em nhớ giới thiệu. Chị phải về nhà làm bữa trưa, sau đó đón Tiểu Linh...

-Dạ...

Hoa hồng màu tím...Màu của chung thủy...Giữa những đóa hồng nhung lộng lẫy, hồng tím mang một vẻ thu hút rất riêng, khiến cửa hàng hôm đó đông hơn thường ngày.

-Hoa hồng tím đẹp quá...Bao nhiêu tiền một cành vậy chị?

-Dạ...1 tệ 5....Nếu chị mua nhiều thì cửa hàng có giảm giá ạ!

Cô gái chọn hoa vừa ngẩng lên...

Như sét đánh...

Buông rơi cả những bông hoa...

-An Ninh...Đúng là An Ninh rồi...

-Hương Tình....Mình...

Đã gần 2 năm không gặp, An Ninh vẫn là cô gái với vẻ đẹp không son phấn, ngây thơ như hoa dại ven đường:

-An Ninh...đúng là bạn rồi- Cô gái xúc động đến lấp bắp- Mình...mình lo cho bạn lắm...Nhưng không biết làm sao tìm bạn...Gặp được An Ninh thật tốt quá! Tốt quá!

Về xúc động của Hương Tình khiến An Ninh cũng bị lây...Mắt cô rướm rướm:

-Mình cũng muốn gửi thư cho bạn lắm...Nhưng mà...

-Không sao...Mình hiểu mà...Ninh Ninh làm việc ở đây lâu chưa?

-Mình làm cũng gần 2 tháng rồi.

-Công việc tốt hả? Ninh Ninh cũng có năng khiếu trồng hoa cỏ mà. Đám hoa bạn trồng ở nhà mình đã bén tươi tốt và ra hoa nhiều lắm.

-Vậy à?

Mình cũng muốn được xem lắm.

Nhưng mà...

-Sao vậy Ninh Ninh?

-Không...không có gì...Mà bạn đi đâu ở Quảng Đông vậy?

-Mình học y tá mà. Mình đi thực tập ở đây...Địa chỉ phòng trọ mình nè- Lấy ra một cuốn sổ nhỏ, Hương Tình vui vẻ- Mình ghi cho...

-Tiểu Tình à- An Ninh ngập ngừng rồi cũng quyết định nói ra- Bạn...Chuyện Tiểu Tình gặp mình ở đây, làm ơn đừng nói cho ai biết được không? Nhất là nhà mình và....và...

Hơi sợ lại một chút nhưng Hương Tình đã nhanh chóng hiểu ra:

-Yên tâm đi...Mình không nói đâu...Mình cũng muốn anh ta chịu đựng hơn chút nữa...Chuyện đâu phải nói bỏ qua là bỏ qua...

Không phải vì cô hận...Càng không phải vì muốn tránh mặt, vì chôn quá khứ...Mà là cô không mong khuấy động lên nữa. An Ninh đang yên ổn mà.

-Giờ bạn thế nào rồi? Kể mình nghe với...

Câu chuyện đã dứt nhưng mắt Hương Tình vẫn tròn xoe...Chuyện đúng là...nhiều khi phức tạp vô cùng:

-Nghĩa là bạn...Nhìn xuống tay An Ninh, Hương Tình vẫn còn nửa tin nửa ngờ- Bạn...bạn có chồng rồi à?

-Vâng...Mình có chồng rồi. Chúng mình mới kết hôn được 3 tháng thôi.

-Anh ấy tên gì?

-Anh ấy họ Hà...

-Vậy bạn là bà Hà rồi?- Hương Tình khúc khích- Thật lòng mình cũng mong bạn sau 1 thời gian dẫn vật anh ta sẽ có thể...Nhưng giờ chuyện như vậy. Anh ta coi như có phước mà không biết hưởng rồi.

An Ninh lại lảng đi khi nhắc về người đó...Dù lòng rất muốn biết...Dạo này anh ấy thế nào...

-Dù sao cũng từng yêu nhau...Anh ta giờ thế thảm lắm...Nửa năm trước, cái tên khốn kiếp Phạm Vũ Thần ăn chơi sa đọa bị xe tông. Có lẽ lương tâm bị chó ăn của hắn còn lại được một mảnh nên thú thật mọi chuyện cho anh ta nghe...Nghe xong, anh ta nổi trận lôi đình, quay về tra hỏi con nhỏ đó...Nó khai hết...Bạn được mình oan rồi. Hắn như phát điên đi tìm kiếm bạn khắp nơi. Nửa năm trước...cũng từng có ý đến Quảng Châu tìm nhưng con nhỏ đó giờ độc chiêu, đòi sống đòi chết cắt cổ tay...Hết tình còn nghĩa mà...Nghe nói 1 tháng trước đã chính thức chia tay rồi.

Nửa năm trước...Thời gian An Ninh gặp biến cố trong đời. Nếu anh đến Quảng Châu có khi đã.....

Nếu anh đến...

Nếu anh...

Đã có chữ nếu xen vào.

Duyên phận đôi khi có nhiều trò cợt nhả. Duyên là duyên, nợ là nợ và định mệnh là một thứ gì khó đổi thay.

-Bạn khi nào thì về Trùng Khánh?

-Tuần sau...

-Hay là bạn đến ở với mình đi...Nhà mình cũng gần đây. Không cần phải tốn tiền thuê trọ.

-Ở nhà bạn à? Còn chồng bạn thì sao?

-Anh ấy cũng không khó tính lắm đâu...Nhưng bạn yên tâm, anh ấy đi công tác rồi, không có nhà đâu.

-Vậy thì được.Lâu rồi không gặp bạn, Hướng Tình ôm lấy An Ninh, ngọt ngào- Mình tối nay nhất định phải ôm lấy bạn mà...chợt...chợt chết luôn.

An Ninh mỉm cười, nụ cười còn mang theo bao nỗi lòng trong quá khứ.

Hướng Tình cười, đùa giỡn nhưng lòng cũng không khỏi ưu phiền.

Đã từng yêu nhau như thế, những tưởng sau khi hiểu ra, hành hạ hằn một chút rồi gương vỡ lại lành, An Ninh và Triển Văn sẽ có một kết thúc Happy End.

Định mệnh đôi khi không đoán được...Đáng giận cho hắn và cũng thật đáng thương.

Thời gian không dài nhưng với bản tính hồn nhiên, Hướng Tình-An Ninh- Uyển Như đã nhanh chóng thân thiết. Những buổi thơ thẩn dạo phố, ăn kem, trò chuyện đã góp phần thắt chặt thêm sợi dây tình cảm của ba người.

Khi Hướng Tình phải về Thượng Hải, cả hai đều ra ga tàu để tiễn:

-Tiểu Tình đi cẩn thận nhé. Về đến nơi nhớ nhắn tin cho em yên tâm nha.

-Chị biết rồi- Nặng nhẹ má Uyển Như, Hướng Tình dặn dò- Em nhớ coi chừng tiểu mỹ nhân này nhé...Coi vậy chứ dễ bị gạt lắm đó. Có dịp xuống Trùng Khánh thì ghé nhà chị chơi nha.

-Ừm. Em biết mà...

-Bạn cẩn thận nha...Mình gửi lời thăm hai bác nữa.

-Ba mẹ mình nhắc bạn hoài. Yên tâm, mình không cho ai số điện thoại của bạn đâu.Tối nhớ lên chat với mình đó.

-Mình nhớ rồi.

Nhìn theo bóng hình Hướng Tình khuất xa, An Ninh vừa lưu luyến lại vừa có chút lo lo...Cô biết Hướng Tình nhất định giữ lời, nhưng...đôi lúc trốn tránh không biết có phải là cách.

Cô nhớ nhà...nhớ người cha mỗi đêm thường ngồi bên phòng mẹ Phan, ôm di ảnh bà, nếu An Ninh mang đến một ly nước, ông sẽ nhận lấy sau đó hét lên” Cút đi...”

Ngôi nhà đó cũng không dành cho An Ninh, nhưng khác với Phương Đông, cô lớn lên ở đây. Cha dù không có những phút giây âu yếm vẫn không bạc đãi An Ninh. Cô cũng rất thích được ngồi trong lòng cha, được ông công trên vai như Tâm Ninh vậy...

Tiếc là đến năm 20 tuổi, An Ninh cũng chưa một lần được cha công lên vai.

-Về thôi Ninh Ninh...Hôm nay CoCo có giảm giá...Ninh Ninh đi với em nha?

Mang theo linh kính túi xách to nhỏ, cả hai trở về nhà.

Cửa chỉ khép hờ.

Uyển Như lùi lại:

-Ninh Ninh ơi! Nhà mình lúc đi có khóa mà...Sao giờ....

-Hay là anh Phương Đông về?

-Anh hai nói chừng nào về?

-Khi nào xong việc thì về...Chị cũng không biết...

-Chỉ sợ trộm thôi. Ninh Ninh đi sau em...Em vào trước cho...

Nhìn bộ dáng thập thò của hai người, Phương Đông không nén được cười:

-Vào nhà đi...Làm gì mà trông hai chị em hình sự vậy?

-Anh hai này- Thở phào phát cho anh trai một cái, Uyển Như cười cười- Em sợ ăn trộm thôi...Anh hai về là tốt quá rồi.

-Em dẫn chị dâu đi mua sắm à- Nhìn đồng đồ la liệt, Phương Đông tò mò- Mua được cái gì vậy?

-Hôm nay CoCo giảm giá cuối năm. Em mua được nhiều thứ lắm, nhưng chị dâu thì chỉ mua có vài món lặt vặt thôi- Uyển Như sực nhớ ra gì đó, lục lục đồng đồ- À, em tìm thấy thứ này hay lắm.

-Uyển Như- Má An Ninh đỏ bừng khi biết cô em chồng định khoe gì, vội giật lấy- Đừng mà...Đừng..

Nhưng đã muộn rồi. Dưới đôi mắt thích thú của Phương Đông, Uyển Như lôi ra một chiếc áo lụa mỏng tanh:

-Anh hai...Em mua cái này tặng Ninh Ninh...Bảo chị ấy mặc cho riêng anh xem thôi. Đẹp không?

Chiếc áo mềm mại nhưng chất liệu vải mỏng mảnh, gần như là trong suốt, thiết kế lại ôm lấy thân người...Mặt An Ninh càng đỏ hơn khi bắt gặp cái nhìn đầy ẩn ý của chồng hướng về mình:

-Đẹp...Em mua bao nhiêu vậy? Anh hai gửi tiền mua thêm vài cái nữa. Có 1 cái sao chị dâu em mặc hằng ngày được...

An Ninh không biết làm gì ngoài việc nói ra một lý do nào đó rồi vội vã ra khỏi phòng. Còn lại 2 anh em, Uyển Như và Hà Phương Đông bật cười...Cô em nghịch ngợm:

-Phần đồ chị dâu giao lại cho anh hai đó...em về...Không làm anh mất thời gian nữa.

-Ừ...

Phương Đông quay vào.

An Ninh đang ở trong bếp.

-Em chưa nấu thức ăn. Anh đợi chút nha...

-Anh không đợi được...Không có thức ăn thì ...ăn em vậy...

Anh bế bổng vợ lên.

Cô có da có thịt hơn trước. Những đường cong tròn đầy càng thêm quyến rũ...Gương mặt vốn đã đỏ càng ngượng ngùng thêm khi anh nhẹ nhàng cởi những chiếc cúc áo:

-Anh....

-Hôn anh đi, bé con!

Phương Đông chợt đòi hỏi:

-Từ khi cưới đến giờ chỉ toàn anh hôn em thôi. Hôm nay trả bài cho thầy đi, cô bé!

An Ninh sững lại...Đôi mắt anh đang đắm đắm nhìn cô...Âu yếm...Dịu dàng:

Gạt những ngượng ngùng sang bên, đôi môi non nớt tìm môi chồng, vụng về:

Cứng ngắc...

Phương Đông cười khê:

-Em học kém quá...Để thầy thực hành lại vậy nhé...Từ nay sẽ kiểm tra bài đều đặn hơn.

Những lúc gần gũi thân mật vợ chồng như thế này, An Ninh cảm thấy mình hạnh phúc...

Phương Đông thương yêu, trân trọng cô như là một viên pha lê dễ vỡ. Cô biết, có khi anh cũng cố nén cảm xúc của mình, gượng nhẹ để không làm cô sợ, cô bị tổn thương.

Giá mà...ngày đó người đó cũng trân trọng cô như anh thì có lẽ...

Mắt An Ninh vô thức rơi ra một giọt nước.

Phương Đông dừng lại trong đôi chút....Bờ môi anh lướt lên giọt nước ấy.

Uống đi!

-Anh....

-Ngoan...Cô bé....Có đôi lúc không cần tự dè nén chính mình....Sẽ khổ sở lắm.

Đôi tay nhỏ nhắn bỗng quẩn lên cổ Phương Đông. Cô hôn anh....Vẫn ngây ngô nhưng giống như lời xin lỗi...An Ninh xin lỗi chồng...Trong những lúc gần gũi nhất, cô lại xao lòng, nhớ về một người khác....Không phải là anh:

Phương Đông dịu dàng quẩn lấy cô...Cho cảm giác yêu thương lên đến tột cùng.

Có những đêm nằm bên anh, An Ninh gặp ác mộng. Cô hốt hoảng, sau đó lại ôm lấy chồng, vùi đầu vào người anh, như tìm sự chở che.

Anh biết, trong lòng An Ninh tồn tại một cái gai quá khứ...

Phương Đông cũng từng nghĩ, mọi chuyện cứ để cho nó trôi qua...Nhưng rõ ràng cô không quên được...An Ninh bị nó ám ảnh, vì nó mà nơm nớp, có nhiều đêm không có giấc ngủ say.

Mọi chuyện nên là của hôm qua...Nhưng mà tùy chuyện...Có đôi lúc, nếu hôm qua còn dang dở sẽ làm người đau lòng mãi đến hôm nay và cả tương lai.

Hà Phương Đông có lẽ đã phải chấm dứt những ngày tháng trốn tránh, giải quyết vướng mắc trong lòng mình. Những vướng mắc không phải anh quên lãng mà là cố tình quên...Cố tình né tránh...Để lòng không phải quá đau.

-Ngày mai anh tới gặp ba...Ngày mốt, anh đưa em về Trùng Khánh nhé.

8. Chương 15-16

-Con hứa với ba...Con sẽ về nhà thăm ba.

Hà Phương Đông bao lâu đã quên mình có một gia đình? Cuộc sống tự do bên Mỹ, nơi ba mẹ và con cái có những mối quan hệ tôn trọng lẫn nhau. Mẹ anh không phải là người phụ nữ Trung Hoa truyền thống. Mẹ thương Phương Đông nhưng bà thường tự dè cho anh toàn quyền quyết định....Đây là lần đầu Phương Đông được sống trong một gia đình Trung Hoa điển hình. Cảm giác với cha, với người thân là khá mơ hồ...

Nhưng anh không thể phủ nhận anh cần họ.

Có đôi lúc nhìn họ quây quần vui vẻ bên nhau, Phương Đông có chút ganh tỵ và khao khát...Anh cũng thích cười đùa với em gái, đánh cờ với ba...Song cái cảm giác bao nhiêu năm xa cách, bỗng dưng xích lại là không thể. Cũng không dễ dàng gì.

Phương Đông sẽ không né tránh nữa.

Anh cũng sẽ cùng vợ tham gia xây dựng lại một gia đình. Thật lòng sau chuyến đi Thượng Hải, nhìn gia đình Diệp Vũ quây quần bên nhau, anh rất ngưỡng mộ họ. Tiêu lão cũng nói với anh một câu rất thấm :” Không có gì là có sẵn, muốn nhận được thì phải bồi đắp, cháu ạ!”.

Ba anh, dì, em trai, em gái đều muốn và đều đã làm để níu kéo và dựng xây tình cảm, tại sao Phương Đông vốn cũng cần nó, lại phải vất vả phủ nhận, lừa gạt mình?

Thiên Tường nhìn bộ dáng thông thả của anh trai, khẽ cười:

-Anh hai đang có chuyện gì vui à?

-Cho là vậy đi...

-Em có chuyện này muốn bàn với anh.

Thiên Tường bỗng trở lại vẻ nghiêm nghị. Hà Phương Đông hiểu, chuyện em trai nói là chuyện không tầm thường:

-Sáng nay...em nhận được lá thư này. Anh xem đi!

Bên trong là một bài viết...Tiêu đề ” Văn thị dùng thủ đoạn tráo hôn. Tân nương về nhà chồng chịu tủ nhục bị đuổi đi, ủy khuất không chịu nổi”.

Toàn bài báo nhắc tới lai lịch Hà Phương Đông, là một tình trường công tử, đào hoa vô cùng. Vì yêu thích tình nhân trẻ đã dùng kế tráo hôn khiến cô dâu thật đau lòng mà ra khỏi nhà. Văn gia còn dùng tiền bịt miệng, làm tổn thương danh dự cô dâu.

-Bài viết hay nhỉ? Lâm Đại Ngọc mà sống lại...thấy mình bị so sánh vậy chắc chết thêm 7 lần cũng chưa đủ...

-Chuyện này anh nghĩ là ai làm?

-Có kèm theo yêu cầu gì?

- 100 vạn tệ...

-Chuyện liên quan tới anh, anh sẽ tự thu xếp...Còn chuyện bài báo đề cập về chị dâu em có 1 phần đúng đấy. Cô ấy đúng là cháu gái của Trình Phát, tập đoàn Cự Tinh...Xem ra cô gái Kiều Sương Diệp này, bản lĩnh tổng tiền cũng không hề đơn giản.

-Đợi có lâu không? Xin lỗi...Đoạn đường đến đây bị kẹt xe

Kiều Sương Diệp nhìn người đàn ông đối diện mình. Hà Phương Đông đeo mắt kính quả là trông khác hẳn trước đây. Chững chạc hơn và...đàn ông hơn:

-Không sao...Anh đến là tốt rồi.

Đã suýt là vợ chồng, nhưng do thời gian đầu gặp gỡ, Kiều Sương Diệp từng đóng vai 1 cô gái nhà nề nếp nên không thoải mái lắm. Bây giờ tư cách khác nhau, cũng dễ dàng chấp nhận hơn.

Cô đốt một điếu thuốc.

-Tôi nghĩ cũng không cần rào đón nữa. Vào vấn đề chính luôn nhé.

-Tùy em...

-Anh đọc bài viết nháp đó của tôi rồi đúng không? Nếu ngày mai mà tôi không nhận được 100 vạn, bài đó sẽ được lên khuôn...Văn thị có lẽ bị ảnh hưởng thế nào, anh hiểu rõ mà.

-Khoan nói đến chuyện đó vội. Hôm nay tôi rảnh, nói chuyện một chút nhé?

-.....

Nhấp một ngụm cà phê mới pha, Phương Đông chợt hỏi:

-Sao hôm đó em lại bỏ đám cưới?

-Anh thắc mắc làm gì? Chẳng phải sau đó tôi cũng đã bồi thường cho anh một cục phẩm hay sao? Ăn riết thành ghiền, sau đó anh cưới luôn cô ta làm vợ. Xem ra hương vị cũng không tệ đúng không?

-Ừ...Cô ấy rất đáng yêu...Cũng phải cảm ơn em nhiều đó chứ.

-Tôi thực tế lắm. Cảm ơn bằng lời thì không thích đâu.

-Theo như tôi nhớ thì em vốn cũng không ra đi một mình...Toàn bộ số trang sức cưới, số tiền mừng chưa kịp đếm nhưng có lẽ cũng không dưới 10 vạn. Cũng chỉ mới nửa năm...Không lẽ không còn nữa mà phải kiếm thêm sao?

-Tiền thì không có ai chê đâu...Anh không cần bận tâm.

Đẩy nhẹ gọng kính, Hà Phương Đông nhếch môi:

-Đôi khi lòng tham khiến người ta trở nên ngu ngốc nhỉ? Tôi từng rất khâm phục trí thông minh của em...Vụ thay thế cô dâu đấy, đúng là ý tưởng rất tốt...Nhưng hôm nay chơi trò này...Em đánh giá hơi thấp tôi đấy, cô vợ hụt à!

-Anh không cần dùng những lời đó để hù dọa tôi. Thông minh hay ngu ngốc, tự tôi biết...

-Vậy em có bao giờ lấy gương ra soi lại mình không?- Nụ cười Hà Phương Đông đầy vẻ khinh thường- Em đóng vai một cô gái đáng thương...bị nhà chồng hắt hủi, gã chồng trong lễ cưới dùng thủ đoạn tráo hôn để gián tiếp cưới cô vợ xinh đẹp trẻ trung hơn...Vai diễn cũng tốt, tiếc là diễn viên chính không xét lại, quá khứ của mình là gì?

Hà Phương Đông ném ra một xấp hình.

Những tấm hình Sương Diệp đang nhún nhảy theo điệu nhạc. Quay cuồng....Có tấm say bí tỉ, gào khóc...

-Những tấm ảnh này không có nghĩa gì cả...Ai chẳng có quá khứ...

-Đúng vậy...Ai cũng có quá khứ. Quan trọng là quá khứ đó dính với hạng người nào. Để tôi nói cho em biết...Cái hại khi gắn quá khứ với hạng người không tốt nhé!

Lại một xấp hình nữa đặt trên bàn.

Thời gian chụp rành rành. Là trước ngày đám cưới 1 ngày. Kiều Sương Diệp và gã đàn ông với vẻ mặt dè dặt trong phòng kín...Hình chụp nét, đủ các tư thế làm người ta đỏ mặt.

-Anh...anh cho người theo dõi tôi...

-Tôi biết...Nếu cái đám cưới đó đối tượng không phải là tôi mà là Thiên Tường thì em sẽ không bỏ trốn. Bởi vì trước đám cưới, em phát hiện ra chồng của em- Hà Phương Đông không phải là người thừa kế chính của Văn thị...Tôi chỉ là một đứa con của người vợ trước, không có ý định tranh giành tài sản, thu nhập thì ít ỏi, là dạng người chắc chắn không thể cung phụng mọi thứ cho một người đàn bà...Đúng không?

Hà Phương Đông là một con cáo. Nên giây phút gặp gỡ đầu tiên, khi thấy ánh mắt có chút trêu cợt của anh đối với dáng vẻ giả vờ e ấp của cô, Kiều Sương Diệp đã có quyết định...Cô sẽ không bao giờ lấy người đàn ông này...Thật đáng sợ đối với những kẻ nhìn ra bản chất của mình mà lại im lặng, từ từ đùa cợt:

-Nghĩa là anh sẽ không trả số tiền đó?

-Tôi không phải là không có tiền...Nhưng lòng tham con người vốn là không đáy. Mà em thì...không biết sau khi dùng hết số tiền này lại thêm trò hay ho nào nữa. Tôi cũng rất ghét bị người ta uy hiếp. 10 vạn tệ này coi như tôi cảm ơn em đã mang một viên ngọc quý như thế cho tôi- Nâng mặt Sương Diệp lên, ánh mắt Hà Phương Đông lóe lên tia đe dọa- Còn thêm 1 lần nữa...Em đừng trách...tại sao tôi độc ác...Kiều tiểu thư!

Lần đầu trong đời, Kiều Sương Diệp biết tới cảm giác ê chề...Hay do cô quá tự tin vào mình, không nghĩ mình đang đối diện với một con sói...

Một tin nhắn trong điện thoại:

-Tôi quên nhắn em đã tạo cho tôi một cơ hội tốt để đưa Ninh Ninh về nhà...Em cũng nên về nhà đi, không nơi nào sẵn sàng tha thứ cho mình bằng nhà mình cả. Hai bác cũng khổ về em nhiều rồi...

-Đồ đều!

Kiều Sương Diệp hét lên...Cảm giác bị trêu đùa thật sự khó chịu...Không lẽ chỉ một đòn đơn giản thế mà cô lại vô lực, không phản kháng lại được gì sao?

Đứng trước ngôi nhà quen thuộc, An Ninh ngần ngại, mãi không dám vào:

-Sao vậy em?

-Em...

-Nhà của em mà...Vào đi, dù sao cũng không thể trốn cả đời được.

Nắm tay cô, Hà Phương Đông cùng bước vào nhà.

Trong phòng khách, có khá nhiều người đang đợi hai người.

Một ông cụ tóc trắng như cước, một người đàn ông trung niên dáng vẻ nhợt nhạt. Nhìn kỹ, An Ninh quả là thừa hưởng đôi mắt từ người đó. Một đôi mắt đen, trầm tư, chịu đựng.

Một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, gương mặt như thiên sứ, làn da trắng mịn, đang ngồi trên xe lăn.

Không có vòng tay nào chờ đón An Ninh...

-Cậu là người đã gọi điện...Hà Phương Đông...

-Cháu chào ông...

Ông Trình quan sát chàng trai trước mặt. Ánh mắt, thần thái đều tỏ ra rất tự tin.

Đôi tay quàng ngang người An Ninh như che chở...

Ông trầm giọng:

-Về rồi thì ngồi đi...Mọi người cũng đợi lâu rồi...

-Cậu là con trai của chủ tịch Văn thị?

-Cháu là con trai lớn. Ba mẹ cháu ly dị khi cháu mới 6 tuổi, sau đó cháu sang Mỹ cùng với mẹ cháu.

-Cậu và An Ninh đã đăng ký kết hôn?

-Vâng ạ...

-Đăng ký kết hôn với một cô gái không rõ lai lịch...Hay là con bé nói cho cậu biết, nó là cháu gái của tôi...

-Cháu biết An Ninh là cháu gái của ông khi về đây làm thủ tục xin cấp lại bằng tốt nghiệp cho cô ấy.-Phương Đông vẫn nhẹ nhàng-Cháu cũng biết...An Ninh từ nhỏ đã không mấy khi được tiếp xúc với bên ngoài...

-Ý cậu là...chúng tôi giam lỏng nó sao?

-Cháu không quan tâm An Ninh trước đây thế nào! Cháu chỉ biết...giờ chúng cháu đã kết hôn...cháu không thể không đến chào và xin phép gia đình cô ấy được.

-Nó...nó là Hồ ly tinh...Đồ hồ ly tinh độc ác! Nó không xứng, không xứng là con cháu nhà này...

Cô gái xinh đẹp bỗng đứng hướng ánh mắt oán hận nhìn An Ninh.

2 năm...Thời gian không làm cho cô trở nên tàn úa...Hôm nay An Ninh trở về bên một người đàn ông lịch lãm...Những lời nói che chở yêu thương, thực sự làm cô ta kích động.

Hận...

Khôn nguôi

Những lời kết tội khiến An Ninh run rẩy...Cô không đủ can đảm nhớ lại thời điểm 2 năm trước, cũng trong căn phòng khách này, những gương mặt, những ánh mắt oán ghét đã hướng về cô:

-Hồ li tinh cũng có di truyền đấy. Mẹ nó là hồ li tinh, nó làm sao là thỏ non được. Dòng máu đó chảy sẵn trong mình mà.

-Không được xúc phạm tới mẹ tôi...Mẹ tôi không phải là hồ li tinh...Không phải...

An Ninh đã hét lên...đã lao tới người đàn bà thốt lên câu đó...Sự giận dữ khiến cô mạnh mẽ lạ thường. Khác hẳn vẻ cam chịu thường ngày...Cô giáng vào bà ta một cái tát.

Sau đó là những cái tát khác trút xuống khuôn mặt An Ninh.

-Đồ hỗn láo...Cô nó mà nó cũng dám đánh...Thật là mất mặt mà...

-Tôi coi như không có đứa con như cô...Đi đi!

Lòng An Ninh đã tan nát bởi những lời đó.

Ba...

Ông nội...

Không ai tin An Ninh là vô tội. Không ai tin cô suýt bị gã đàn ông đó cưỡng bức...Không ai tin cô yêu Triển Văn xuất phát từ trái tim mình. Không ai tin cả:

-Sao chị lại quyến rũ Triển Văn chứ? Chị muốn trả thù tôi...chị muốn tôi chết phải không? Triển Văn mê mết chị...Đồ hồ li tinh!

Không có...

Không có thật mà...

Phương Đông nắm chặt tay vợ hơn, trấn an cô khỏi phút giây xúc động:

-Trình tiểu thư...cô sai rồi...Hồ li tinh cũng có nhiều dạng...Có hồ li hại người, cũng có hồ li thanh khiết hơn cả con người. Nhưng so với kẻ lòng dạ như rắn rết, hồ li vốn cũng là một báu vật rồi...

Trình Tâm Ninh như bị chấn động.

Cô ta biết Hà Phương Đông đang nói tới ai:

-Anh...

-Tôi nghĩ chuyện ai là hồ li tinh, ai là rắn độc mọi người ở đâu đều biết cả rồi...Tôi đưa An Ninh về là để thừa chuyện với gia đình. Cô cũng đã quá tuổi trưởng thành, thiết nghĩ sỉ nhục, vu khống người khác đã là một tội danh...Mong tiểu thư đừng để phạm thêm lần nữa nhé!

Lời của Hà Phương Đông như dao bén, cắt vào lòng ông Trình một vết thương đau.

Đứa con gái đó...An Ninh là kết quả của thủ đoạn và tính toán. Một đứa con gái nghèo không có liêm sỉ mộng ước làm thiếu phu nhân của Hào môn đã bày ra...Trong oán hận, trong đau đớn tột cùng, đứa con dâu ngoan hiền mang thai 8 tháng của ông đã quần trí lao ra đường. Bào thai sinh non, từ đó thân thể Tâm Ninh luôn phải sống trong suy nhược...

An Ninh là giọt máu của Trình gia...Dù không thương, cũng không thể bỏ mặc nó...

20 năm dài, con bé lớn lên như một cái bóng. Ếo le thay, nó lại ngoan hiền, dịu dàng như nước, giống hệt cô con dâu đã mất của ông...Nhìn nó, con trai ông không khỏi nhớ tới mối hận xưa, vừa thương vừa hận...

Tâm Ninh yếu ớt, từ nhỏ đã dựa vào Triển Văn, song duyên phận khó ép, người Triển Văn yêu lại là An Ninh...

Không ai ngờ...trong buổi họp mặt gia đình, người Triển Văn muốn kết hôn chính là An Ninh.

Tâm Ninh như bị giáng thêm một cú sốc nữa. Giống như mẹ, nó lao ra đường.

Không chết...nhưng suốt đời phải gắn liền với chiếc xe lăn...

Triển Văn chăm sóc nó...Nhưng lại không thể yêu thương nó...Tình yêu chỉ có một trên đời.

Ngay lúc đó phát sinh chuyện Hàn Hân- chị họ An Ninh bắt gặp hôn phu Phạm Vũ Thần của mình đang âu yếm An Ninh.

Hồ ly từ mẹ đến con...Trong cơn giận dữ, ông đã đuổi nó ra khỏi nhà.

-Nội ơi!

Tiếng kêu thê thiết đó trọn đời ông không thể quên.

Đã bao giờ ông xem nó là cháu nội?

Ba ơi!

Đã bao giờ...nó được thương yêu trong tình thương của một người cha.

Giận thì giận nhưng rồi ông vẫn không thể vứt bỏ nó...Nghe tin An Ninh được ba nó mang gửi gắm ở nhà Hướng Vân, ông cũng yên tâm. Dự định khi con bé hồi hận sẽ mang nó trở về.

Nhưng An Ninh đã bỏ đi...Không về nữa...

Những bản tin đăng không có hồi âm.

Không ai biết nó ở đâu...

Rồi nửa năm trước, một sự thật lại được phơi bày.

An Ninh không có làm sai...người đứng sau mọi chuyện là Tâm Ninh...Nó muốn chà đạp, muốn con bé phải chịu đau đớn gấp trăm lần, muốn Triển Văn không còn thương yêu An Ninh nữa.

Đời thật trở trêu.

-Mẹ em...mẹ em không phải là hồ ly tinh...Không phải là hồ ly tinh đâu.

An Ninh gục trong lòng chồng...Nức nở...

Bao nhiêu nỗi lòng trong suốt thời gian qua dồn ép, bây giờ mới có cơ hội nói ra:

-Ừ...

Từ nhỏ An Ninh không có mẹ...Cô cũng biết, ba không thương cô như Tâm Ninh...Đi qua một con đường nước ngập, người được ba công trên vai luôn là Tâm Ninh, còn cô chỉ lẳng lặng theo sau...

Vú bảo là do cơ thể Tâm Ninh không tốt nên ba đặc biệt quan tâm em ấy hơn.

An Ninh cũng rất thương yêu em của mình. Những gì của mình, chỉ cần Tâm Ninh thích cô cũng cho.

Ở nhà, An Ninh gắn bó với vú Trương, chuyên chú vào vườn hoa nhỏ của riêng cô...Thỉnh thoảng khi hoa nở, cô lại hái mang vào cắm trong nhà...Tuy rằng sau đó chỉ vài giờ sẽ bị thay bởi những bông hoa khác đắt tiền hơn.

Trong lớp học, An Ninh chơi thân với Hướng Tình...Tiểu Tình tốt bụng, nhiệt tình, lại thường dẫn cô về nhà ăn cơm. Bác gái dịu dàng, An Ninh từng nghĩ nếu mẹ còn sống có lẽ cũng sẽ dịu dàng như vậy.

Năm cô học cao trung, tình cờ biết được một sự thật.

An Ninh còn mẹ...Người mẹ cô hay ngấm trong phòng không phải là mẹ ruột. Bà là mẹ của Tâm Ninh...

Mẹ!

Bà là người thỉnh thoảng An Ninh nhìn thấy đứng bên một góc đường nhìn vào trường cô.

Bà là người mỉm cười với cô!

Bà là người thường hay lên chung xe buýt với An Ninh, len lén nhìn cô không chớp...

Là bà...

Bà có xấu xa, có thể nào đi nữa, bà cũng là mẹ của An Ninh.

Lần đầu trong đời, Tâm Ninh thích và muốn cây kẹp tóc của cô, An Ninh đã từ chối...

Vì đó là của mẹ cho cô...

Sáng hôm sau nó nằm trên sàn nhà lạnh lẽo...

Hồng mất rồi...

Tâm Ninh nhìn cô, mỉm cười...

An Ninh lần đầu tiên vung mạnh tay...

-Bốp!

Sau đó là...

-Bốp! Bốp!

Cô có lỗi...Cô khiến Tâm Ninh ngã quỵ...Nhưng An Ninh không hối hận...Cái gì cũng có thể cho, có thể lấy duy có tình thương của mẹ, sự quan tâm của mẹ là không ai được đụng đến nó...không ai được...Kể cả đó là ba...

Triển Văn là mối tình đầu.

Anh hơn cô 4 tuổi, là con trai một người bạn trong gia đình...An Ninh cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn. Đối với mẫu người hoàn hảo như anh, cô không thể không ao ước...Cho đến lúc Triển Văn tình nguyện kèm cặp An Ninh thi tốt nghiệp...Loại hoa quỳnh trong vườn thêm rực rỡ, cũng nhờ thêm bàn tay chăm sóc của anh.

Nhưng Tâm Ninh cũng thích anh.

An Ninh không muốn tranh giành gì cả...Cô muốn bỏ cuộc, đã từng tỏ ra lạnh lùng...Nhưng anh như ngọn lửa. Anh thiêu đốt con tim khô khạo của cô...

Anh muốn cưới An Ninh làm vợ...

Tâm Ninh đã lao ra đường .Đôi chân tật nguyền...

Ba đã khóc...

Triển Văn hối hận...

Là do An Ninh sao?

Tình yêu có lỗi sao?

An Ninh bỏ cuộc...Song Triển Văn lại chỉ yêu cô.

-Đợi anh 1 thời gian. Nhất định Tâm Ninh sẽ hiểu...

Nhưng Tâm Ninh chưa hiểu mà anh đã mất lòng tin với cô rồi?

Tại sao anh không tin ngày hôm đó là do Vũ Thần sắp đặt...Anh ta muốn cưỡng bức An Ninh...Đến khi bị phát hiện lại đổ tất cả cho cô, cho là An Ninh quyến rũ anh ta?

Ba không tin

Ông nội không tin...

Nhưng bác Hương và Tiểu Tình tin cô mà...Họ hiểu An Ninh...Họ thương An Ninh...Họ mở rộng vòng tay che chở An Ninh...

Anh là người cô thương yêu nhất, lại có thể nghi ngờ và nói :

-Thật không? Chứng minh đi!

Anh muốn xem An Ninh có phải là xử nữ...

Cô không phải không thể cho anh.

Nếu là trước đây, An Ninh sẽ không ngần ngại...

Nhưng đối diện với sự điên cuồng đó...Đối diện với sự nghi ngờ đó, lòng An Ninh như có ai xát muối vào:

-Em không chứng minh gì cả. Nếu anh muốn vậy...em sẽ chết cho anh xem!

Đau đớn...

Không còn gì lưu luyến nữa...

Mẹ!

Chỉ có mẹ thôi...

An Ninh ngồi tàu đi Quảng Đông tìm mẹ...Tìm lại cho mình những cảm giác của tình thân...

Nhưng mẹ cũng không còn...Căn bệnh ung thư cướp bà đi..Bỏ lại cô và ngoại ngồi ôm nhau, khóc trong câm lặng...

-Mẹ ơi!

Lau những giọt nước mắt đó, Phương Đông âu yếm dỗ dành:

-Anh biết...Những người mẹ dù đã làm gì cũng không liên quan đến chúng ta...Họ là mẹ của chúng ta...

Anh đặt tay lên bụng An Ninh:

-Em cũng sẽ là mẹ...Không được khóc nữa...Kiên cường lên...Ninh Ninh của anh!

Trong giông bão có những thân cây sừng sững đứng ra chống đỡ, che cho những mầm non luôn được tốt tươi...

Phương Đông không ví mình như thế. Anh chỉ muốn cô xem mình là một cột đá, khi cần thì có thể tựa vào...Chiếm được lòng tin, không xa gì con tim cô sẽ thuộc về Phương Đông mãi mãi.

An Ninh...

9. Chương 17-18 (end)

Tiếng chuông dồn dập ngoài cửa...Hương Tình ngẩng lên:

-Ai vậy ta?

Cánh cửa vừa mở đã muốn sập lại ngay.Ánh mắt Hương Tình tràn đầy căm ghét:

-Là anh à?

-Tiểu Tình-Triển Văn vội và đưa chân giữ lấy cửa-Làm ơn...làm ơn cho tôi gặp An Ninh...

-An Ninh không có ở đây...Mà có thì nó cũng có chồng rồi.Anh làm ơn đừng quấy phá nó nữa...Để cho nó yên đi!

-Tiểu Tình!

Là một tiếng gọi yếu ớt...

An Ninh đứng gần cửa...Khuôn mặt thanh tú tái nhợt...

-Cho anh ấy vào đi Tiểu Tình...Mình có chuyện muốn nói...

Chỉ còn có 2 người...

Dưới gốc đỗ quyên, từng là nơi An Ninh gục đầu lên vai anh, khổ sở thừa nhận tình cảm của mình.

Nụ hôn đầu tiên cũng là ở đây...

-Em...em khỏe không?

Triển Văn nhận ra mình vừa có một hành động bất nhã...An Ninh đã rút tay về:

-Em...em khỏe lắm!

-Nghe nói em đã ghé sang nhà bên ấy.

-Dạ...

-Anh...anh xin lỗi...

Xin lỗi? An Ninh nhìn Triển Văn, xót xa nhận ra anh tiêu tụy đi nhiều:

-2 năm nay anh thế nào?

-Ba đã giao công ty cho anh...Anh...công việc cũng rất tốt.

-Vậy là em mừng rồi...

-An Ninh...

Anh có nhiều điều muốn nói...Nuối tiếc, cay đắng lẫn nhưng nhớ dè nặng con tim anh suốt thời gian qua.

-Anh...Anh đã rõ hết mọi chuyện...

-.....

Anh rất muốn xin lỗi em...Chuyện đó là anh hiểu lầm em.Là anh mù quáng. Nhưng vì anh quá yêu em.Anh không thể chịu được chuyện em và Vũ Thần...

-Em hiểu mà...

Em hiểu.

Nhưng em không quên được thái độ khinh thường của anh ngày đó.Tại sao anh lại không thể tin em? Em vốn đâu có cảm tình với anh ta? Tại sao tự nhiên lại có thể câu dẫn anh ta được?

Hay vì trong mắt anh vốn cũng có thành kiến đó " Mẹ nào con nấy", phải không anh?

Nếu ngày đó em làm theo lời anh, bằng lòng chứng minh...Còn tấm thân trong trắng để chứng minh, nhưng một mai không còn là xử nữ, xảy ra chuyện gì, em lấy gì để anh có thể tin?

Anh hối hận...nhưng đã không thể quay trở lại.

-Anh về đi! Chồng em cũng sắp về rồi...

Chồng em?

Em đang khẳng định bây giờ em đã thuộc về người khác...

Em muốn nói với anh rằng, sai lầm là sai lầm, không thể sửa sai?

-Em có biết ai cho anh biết em ở đây không? Là chồng em đó...Anh ta nói rằng, nếu em nguyện ý, anh ta sẽ không ràng buộc em.

An Ninh ngơ ngẩn...

Phương Đông...

Người luôn có đôi bàn tay dịu dàng ôm lấy cô...Anh là người nhắn tin cho Triển Văn? ....Để làm gì?

Điện thoại chợt có tin nhắn:

-An Ninh...Dù thế nào cũng được...Anh tin em!

Anh tin em?

Mắt An Ninh nhòa lệ.

Đơn giản thế sao anh? Anh tin em? Tin em sẽ không yếu lòng, tin em là của anh mãi mãi.

Tim em đau lắm khi gặp người ngày đó...Nhưng cũng tràn ngập vui sướng khi nhận được tin nhắn của anh.

An Ninh ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên:

-Em cảm ơn anh, anh Triển Văn...Em sẽ luôn nhớ anh...Nhưng em cũng thật lòng....Xin lỗi...

Cô cúi chào anh...nhìn đáng thất thểu ấy mà lòng đau buốt.

Tin nhắn vội gửi đi:

-Em thương anh!...

Người nhận là ‘Ông xã’ trong danh bạ máy.

Cảm ơn anh.

Vòng tay Phương Đông quấn quanh người vợ. Đang làm thức ăn, An Ninh vùng vằng đẩy anh ra:

-Để yên cho em làm mà...Em nấu chè...Anh lên chơi với anh Diệp Vũ đi!

-Ừ...

Phương Đông lên phòng khách. Niệm Bằng đưa đôi mắt thơ ngây nhìn anh:

-Bác ơi! Sao bác lên vậy?

-Ừ...Bác sợ Niệm Bằng ăn hết bánh của bác nên bác lên coi chừng...

-Niệm Bằng...Gọi là chú thôi con...Kéo chú buồn quá, ăn hết bánh của con bắt đền đó...

Niệm Bằng giương đôi mắt to tròn nhìn Phương Đông...Nó cũng thích gọi chú hơn. Nhưng Phương Đông đã nói, gọi là chú, sẽ bắt em bé trong bụng cô An Ninh ngủ yên, không được ra ngoài nữa...

-Nhưng em bé...

-Em bé nào?Em bé ở nhà mà...

-Em bé trong bụng cô...

Hiểu ra, Diệp Vũ cười sắc súa...Thằng nhóc này, mới bé xíu thế mà đã bị dụ dỗ rồi.

-Không sao đâu con...Con thích em bé thì sau này theo xin cô An Ninh đấy. Chú không có quyền gì đâu...Thấy ba không? Chú cũng vậy đó...

-Dạ...

Thằng bé gật đầu, hùng hổ chạy vào bếp:

-Cô ơi! Con sẽ gọi chú là chú...Sau này cô sinh em bé, không được để chú mang đi nha. Cho Niệm Bằng mang về nhà!

Sau phút ngơ ngác, nhìn gương mặt đỏ bừng vì cười của chồng, An Ninh mới hiểu ra...Cô cũng đỏ mặt nhưng là đỏ vì ngượng...

...Buổi tối:

-Em! Anh mệt quá...Bóp vai cho anh đi!

An Ninh dịu dàng xoa bóp cho chồng...Được 1 lát, chợt anh lên tiếng:

-Khoan đã...Cách 1 lớp áo khó chịu quá...Để anh...

Anh cởi phăng chiếc áo sơ mi...Thân hình trần trụi của chồng khiến An Ninh càng ngượng hơn:

-Anh...anh mặc áo vào đi! Em...

Cô mặc chiếc áo ngủ bằng tơ màu trắng, quà tặng của mẹ chồng khi bà từ Mỹ về thăm...

Không quá hở hang nhưng phô bày hết những đường cong tuyệt mỹ:

-Tối bây giờ còn ngại sao em? Niệm Bằng đã lên tiếng...Mình cũng nên tích cực một chút...Đừng làm cho người làm chú như anh mất mặt chứ em.

-Anh...

Phương Đông hôn vợ nồng nàn...

Cô cũng hôn lại anh...Nụ hôn vẫn còn nhút nhát nhưng đã chứa trong đó ân tình, không miễn cưỡng, cũng không phải vì xin lỗi.

Anh hơi cuồng nhiệt...Cử chỉ có phần mạnh bạo khiến cô e ngại:

-Anh...nhẹ một chút...Em sợ...con...

Những cử chỉ hơi chậm lại rồi ngừng hẳn. Phương Đông sững sờ:

-Ý em là...

-Em mới thử hồi chiều- Mặt An Ninh đỏ rực nhưng tràn trề sung sướng- Em chắc là...có rồi...

Làm cha?

Phương Đông sững người trong chốc lát...khiến An Ninh cũng phải giật mình:

-Anh....anh Đông!

-Ừ...Em thay đồ đi...Mình đi bệnh viện kiểm tra đi em!

-Anh à...nhưng mà bây giờ...

-Đi kiểm tra đi em...Anh thực sự không chờ được...

Phương Đông ngồi trước cửa phòng đợi...

Anh đang hạnh phúc...Hạnh phúc là do tay Phương Đông giành lấy và giữ chặt. Một mai tan vỡ, chỉ có thể là do chính anh thôi!

Nhớ lại 2 tháng trước, trong căn phòng nhỏ, anh cũng từng hối hận, tại sao mình lại tạo cơ hội cho họ, lại tháo sợi dây cho họ...Liệu có khi nào...họ làm Phương Đông đau đớn đến chết không?

Anh hình dung đến gương mặt thanh tú của An Ninh, nghĩ đến một cô gái kiên cường, yêu mẹ, yêu bà, không dẹp bỏ lòng tự trọng bản thân...Cô là vợ anh...Và cô không lạnh lùng với anh!

Cho họ một lần đối diện chính là cho mình một cơ hội để tháo gỡ nút thắt trong lòng.

Quả nhiên từ hôm đó An Ninh đã không còn thờ thần nữa...Những nụ hôn của cô và anh nồng nàn hơn, toàn tâm toàn ý hơn...Chuyện chăn gối vợ chồng bên cạnh tiếng gầm gừ trầm thấp còn có tiếng rên khẽ hạnh phúc...Trong vòng tay Phương Đông, An Ninh hoàn toàn buông thả chính mình...

Em thương anh...

Tại sao không phải là em yêu anh?

Thương có nghĩa là đã xem anh như một gia đình. An Ninh cần gia đình hơn là cần một tình yêu...Phương Đông đã là người thân thiết nhất đời cô...Trọn đời này cô là của anh...Trọn vẹn!

Một chút phương pháp, buông tay để mình lấy lại được nhiều...Còn nếu mất đi, chỉ có thể trách mình chưa làm cho người ta lưu luyến để xem ngày hôm qua đã là dĩ vãng.

Anh 31 tuổi, cô mới bước qua tuổi 22, cuộc sống hôn nhân còn rất dài, tạm thời thắng không có nghĩa là mãi mãi...Một giây sơ sẩy sẽ để tất cả trở thành bong bóng xà phòng...Vất vả lắm mới tìm được song quăng đường gìn giữ mới là điều phải bận tâm.

Bên cạnh họ còn đó một Kiều Sương Diệp, một Trình Tâm Ninh căm ghét hạnh phúc, sẵn sàng bước vào bất cứ khi nào...

Từ trong phòng khám, An Ninh bước ra:

-Sao rồi em?

-Chúc mừng ông..Bà nhà đã mang thai 5 tuần...Thai rất khỏe mạnh...

An Ninh cười rặng rờ.

Con cái...Một niềm vui và thêm một gánh nặng...Sinh ra một sinh mệnh vốn khó, đắp bồi cho sinh mạng ấy lớn lên và có ích càng khó gấp đôi.

Phương Đông đưa tay quàng lên người vợ:

-Về thôi em...Anh phải nghĩ thêm vài cái tên của con mới được.

Mọi đau buồn xin gác lại hôm qua...Ngày mai trời sẽ đẹp hơn hôm qua một chút...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-la-chuyen-cua-hom-qua>